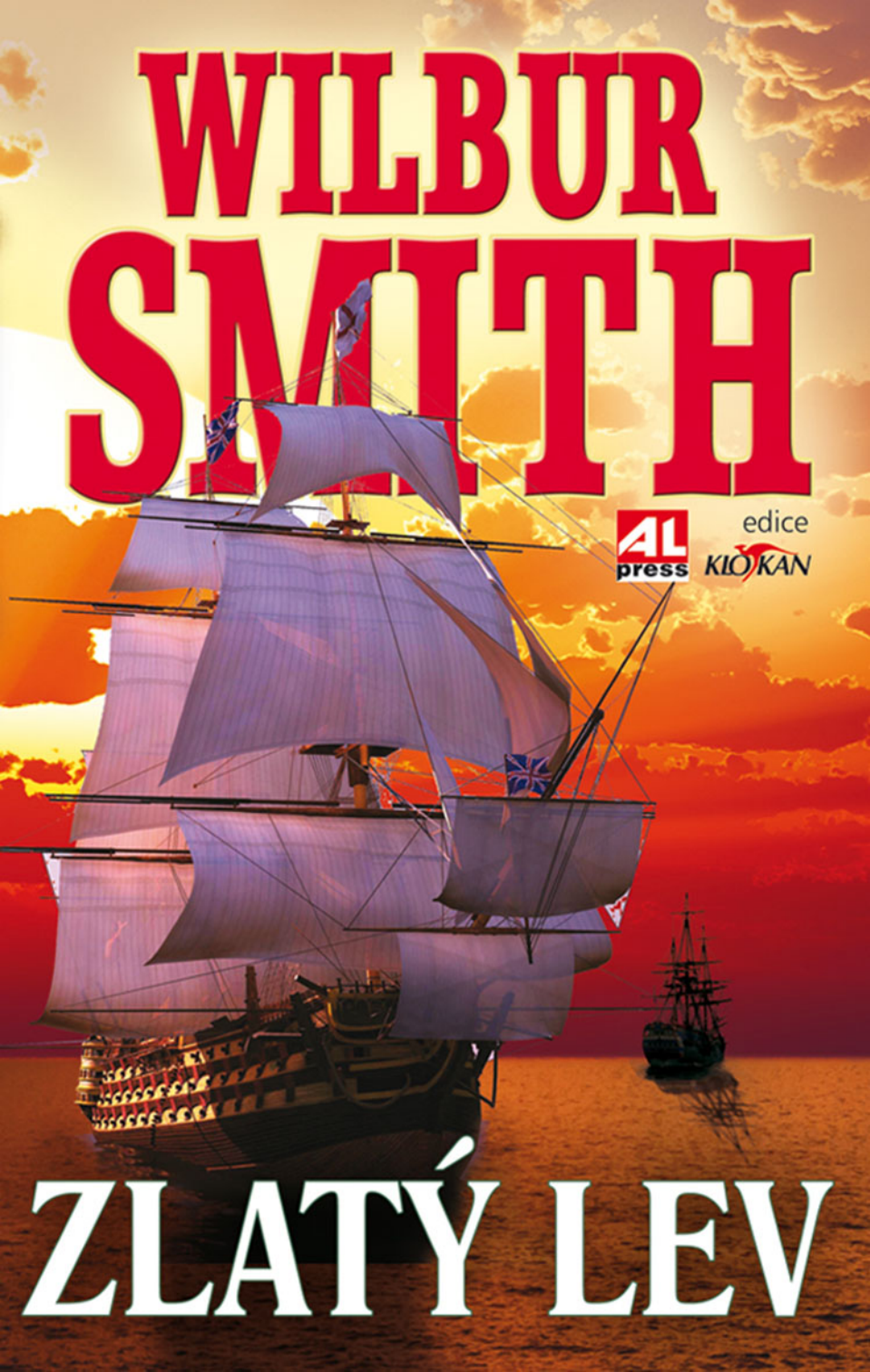

WILBUR SMITH

A large three-masted sailing ship with white sails is the central focus, sailing on a calm sea under a dramatic sunset sky with orange and yellow clouds. The ship's sails are partially unfurled, and its dark hull is visible. In the distance, to the right, another smaller sailing ship is visible on the horizon.

AL
press

edice

KIOKAN

ZLATÝ LEV

WILBUR SMITH

& Giles
Kristian

ZLATÝ LEV

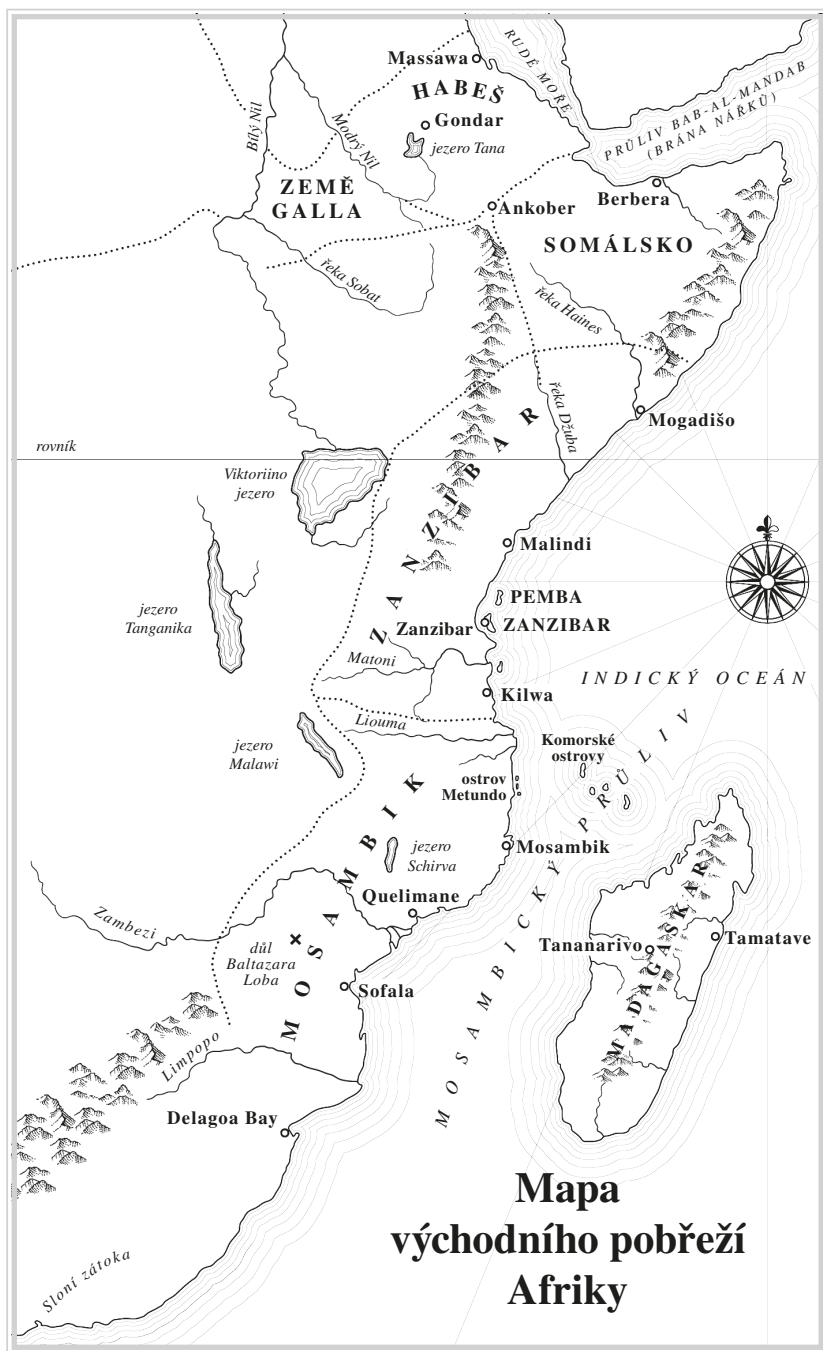
edice
KIOKAN

Copyright © Orion Mintaka (UK) Ltd 2015
Wilbur Smith asserts the moral right to be identified
as the author of this work. All rights reserved.
Translation © Dalibor Míček, 2016
Copyright map © John Gilkes
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu GOLDEN LION publikovaného vydavatelstvím Harper-
Collins Publishers 2015,
HarperCollins Publishers, 1 London Bridge Street, London SE1 9GF,
přeložil Dalibor Míček
Redakční úprava Drahomíra Smutná
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Elektronické formáty Dagmar Wankowska
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokán, 2016
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN (pdf) 978-80-7543-150-9

**Mapa
východního pobřeží
Afriky**

Tuto knihu věnuji své manželce Niso.

*Ode dne, kdy jsme se poprvé setkali, je mi soustavnou
a mocnou inspirací, povzbuzuje mě, když váhám a ochabuji,
chválí, když uspěji. Skutečně nevím, co bych si počal,
kdyby mi nestála po boku. Doufám, že tento den nikdy
nenastane, a modlím se za to.
Miluji tě a zbožňuji, má nejdražší,
že to slovy ani nelze vyjádřit.*

1

Už to nebyli lidé, jen jejich kusy, odpad války, který Indický oceán vyvrhl na rudé pláže afrického kontinentu. Většinu těl roztrhaly kartáčové výstřely děl nebo je rozpáraly ostré zbraně nepřátel. Jiní se utopili a mrtvolý s břichy nafouklými hnilobnými plyny se vznesly na hladinu jako korkové zátky. Teď na nich hodovali mrchožraví mořští ptáci a žraloci. Jen málo těl nakonec doputovalo příbojem až k pobřeží, kde na pláži již čekali jiní predátoři, tentokrát v lidské podobě, aby je znovu obrali.

Dva hošici předběhli svou babičku i matku. Postupovali po linii příboje a hlasitým výskotem vzrušeně oznamovali každou nalezenou kořist, kterou v písku objevili, bez ohledu na to, jak byla drobná a bezvýznamná.

„Tady je další,“ zvolal starší z chlapců somálsky a ukázal k místu, kde vlny zanechaly na břehu ulomený lodní stožár, za nímž se ve vodě táhl pruh potrhaného plátna. K dlouhému kusu dřeva se konopným lanem přivázal jakýsi běloch – dokud ještě žil. Oba chlapci se teď sklonili nad mrtvolou a zasmáli se.

„Ptáci mu vyklovali oko,“ vykřikl starší.

„A ryby uhryzaly paži,“ radoval se mladší bratr, aby se nechal zahanbit. Mrtvý si ještě za života stáhl pahýl kusem plachtového plátna jako škrtidlem a jeho oděv, notně poznamenaný ohněm, visel v cárech na vyzáblém těle.

„Koukej!“ křičel starší chlapec. „Ta přezka na jeho opasku. Je určitě ze zlata nebo stříbra. Budeme boháči!“ Poklekl vedle mrtvolý a zatahal za kovovou sponu. V té chvíli mrtvý muž tiše zasténal, otočil hlavu a upřel jediné zdravé oko na bratry.

Obě děti zaječely hrůzou. Starší bratr pustil sponu a vyskočil a oba chlapci se rozběhli k matce. Přilepili se jí k sukni a naříkali děsem.

Matka táhla děti držící se sukně za sebou a spěchala, aby si prohlédla kořist. Babička se belhala kus vzadu. Její dcera klesla na kolena vedle bělocha a tvrdě ho praštila do obličeje. Muž znovu zasténal.

„Zinky má pravdu. Ferengi je ještě naživu.“ Sáhla do kapsy sukně a vylovila srp, kterým sekala trávu pro slepice.

„Co s ním chceš dělat?“ zasípala její matka vyčerpaně.

„Samozřejmě mu podříznu krk.“ Žena uchopila do hrsti mužovy promáčené vlasy a stáhla hlavu dozadu, aby obnažila hrdlo. „Nebudeme se s ním přece hádat, komu patří spona na jeho opasku.“ Přiložila zakřivené ostří srpu ze strany ke krku. Muž chabě zakašlal, ale nebránil se.

„Počkej!“ přikázala babička ostře. „Tu přezku jsem už kdysi viděla. Když jsem byla s tvým otcem v Džibuti. Ten chlap je mezi bělochy velký pán. Majitel lodi. Je moc bohatý. Když mu zachráníme život, bude nám vděčný a třeba nám dá zlatou minci. Nebo dokonce dvě.“

Její dcera se zatvářila pochybovačně a chvíli matčin návrh zvažovala, ovšem stále přidržovala ostří srpu u mužova hrdla. „A co bude s jeho krásnou kovovou sponou, která má jistě velkou hodnotu?“

„Tu si přirozeně ponecháme,“ opáčila babička, zjevně zklamaná nedostatkem podnikavosti své dcery. „Kdyby se po ní někdy sháněl, řekneme, že jsme ji nikdy neviděli.“

Dcera odtáhla srp. „Co s ním teda podnikneme?“

„Vezmeme ho do vesnice k doktorovi.“

„Jak?“

„Položíme ho zády na tento pruh *lembu*,“ ukázala na plátno omotané kolem stěžně, „a společně ho odtáhneme.“ Otočila se k vnukům a přísně dodala: „Chlapci nám samozřejmě pomůžou.“

* * *

Muž chtěl křičet, ale hlasivky měl působením kouře a ohně tak spálené, popraskané a poničené, že se zmohl jen na roztřesené pisklavé sípání, stejně žalostné jako vzduch unikající z propíchnutého měchu.

Není to tak dávno, měsíc nebo dva, kdy nastavil tvář bouři a zubil se s neskrývaným divokým veselím do zuřícího větru a mohutných spršek slané vody, které mu šlehalý do drsného obličej. Nyní se mu však zdálo, že mu jemný vánek provoněný jasmínem, který vnikal do místnosti otevřenými okny, drásá tváře jako ostré trny vmáčkнутé do potřhané, olupující se kůže. Bolest jej zahlcovala, deptala a ničila. A přestože se lékař, který mu sundával obvazy z obličej, snažil postupovat co nejjemněji, každý kousek odstraněného obinadla byl jako další ostrá dýka ryzího, koncentrovaného utrpení. A s každým bodnutím se dostavila nová nechtěná vzpomínka na předchozí boj: spalující žár a oslepující záře plamenů, ohlušující burácení dělostřelby a praskot hořícího dřeva, drtivé dopady trámů na jeho kosti.

„Je mi líto, ale víc se toho udělat nedá,“ mumlal lékař, i když muž, na kterého mluvil, moc arabsky neuměl. Doktor měl řídký, stříbrem protkaný plnovous, vrásčitý obličej a pod očima výrazné nažloutlé váčky. Své profesi se věnoval již téměř padesát let a díky zkušenostem si osvojil přístup vyzařující úctyhodnou moudrost, která měla na většinu pacientů v jeho péči uklidňující účinky. Tento muž však byl jiný. Utrpěl tak vážná zranění, že už vůbec neměl žít, natožpak sedět skoro vzpřímeně na lůžku. Jednu paži měl amputovanou a jen všeslitovný Alláh věděl, jak k tomu došlo. Hrudní koš na téže straně těla připomínal sud proražený válečnou sekerou. Většinu těla pokrývala spálená kůže samý puchýř, a pronikavá vůně květů, jež se v hojném množství skvěly pod otevřenými okny, se

ztrácela v zápachu spáleného masa, připomínajícím vepřovou pečení, a v jedovatém puchu hnisu a rozkladu, který z těla vyvěral.

Oheň si vybral strašlivou daň. Ze dvou prstů na zbylé ruce zůstaly jen zčernalé pahýly, které lékař musel odříznout, stejně jako šest z deseti prstů na nohou. Levé oko vyklovali zraněnému mořští mrchožrouti, víčko na pravém prakticky shořelo, takže muž nyní zíral na svět s pronikavou intenzitou bez jediného mrknutí. Ale zrak nepředstavoval nejhorší ztrátu. Pacientovi zůstal z přirození jen spálený pahýl lesklé zjizvené tkáně. Až – nebo spíš jestli vůbec – vstane z lůžka, bude muset dřepnout jako žena, aby se vymočil. Pokud bude chtít uspokojit milenku, dokáže to pouze ústy, i když pravděpodobnost, že by si nějaká žena pustila ten ohavný chřtán blíže k tělu, byť by dostala sebevíc zapláceno, se v podstatě blížila k nule.

Muž přežil pouze díky boží vůli. Lékař si v duchu povzdychl, a když si prohlížel zdevastovanou tkáň, která se objevila pod obvazy, nevěřícně potřásl hlavou. Takovou ohavnost nemohl všemohoucí a všeslitovný Alláh dopustit, tohle bylo stvoření Šajtána, samotného d'ábla. Ta příšera před ním je určitě zloduch v lidské podobě.

Lékař by měl během chvilky zhasnout život tohoto satanského tvora, jenž byl kdysi člověkem, a zabránit tak hrůzám, které určitě napáchá, pokud mu dovolí volně se pohybovat po světě. Mezi svými léky skrýval i lahvičku se sladkou sirupovitou tekutinou, která otupí bolest, jež toho muže ničila, pak jej uspí a s jemností dívčí ruky navždy zastaví tlukot jeho srdce. Jenomže maharádža Sádik chán Jahan poslal z Etiopie rozkaz požadující, aby byl tento zraněný dopraven do panovnické rezidence v Zanzibaru a aby mu byla věnována náležitá péče.

Jahan zřejmě usoudil, že tento člověk jen díky zásahu boží prozíratelnosti přežil zuřivý požár, amputaci paže, ztrátu oka, plavbu, při níž hrozilo utonutí, i následné hodiny nebo dokonce dny, kdy byl vystaven nelítostným slunečním paprskům, než ho místní děti našly ležet polomrtvého na pláži.

Lékaři bylo zcela jasně naznačeno, že za záchranu pacienta může očekávat velmi štědrou odměnu, ovšem pokud zraněný zemře, musí počítat s krutým trestem. Během své dlouhé profesní kariéry mnohokrát zbavil beznadějně případy jejich utrpení, samozřejmě ve vší diskrétnosti, tento však mezi ně patřit nebude. Musí přežít a on, lékař, se o to postará.

Zraněný světlo spíše cítil, než viděl, ale s každým kruhem, který doktorova ruka opsala kolem jeho hlavy, s každou odmotanou vrstvou obinadla světlo sílilo. Nyní si uvědomil, že mu záře proniká do mozku pouze pravým okem. Levé bylo slepé, ale o to intenzivněji vnímal jeho přítomnost, neboť v něm pociťoval neuvěřitelně protivné a dotěrné svědění. Zkusil zamrkat, ale zareagovalo pouze pravé víčko. Zvedl levou ruku, aby si oko protřel, jenomže ruka tam nebyla. Na okamžik zapomněl, že o levou paži přišel. To však nikterak nebránilo, aby v pahýlu cítil nepříjemné mravenčení. Zvedl pravou paži, ale ruka uvázla v suchém kostnatém sevření a muž znovu zaslechl lékařův hlas. Nerozuměl mu ani slovo, ale obecný význam byl dostatečně jasný: ať tě to ani nenapadne.

Na očích ucítil chladivý obklad, který svědění poněkud zmírnil. Když jej lékař odtáhl, zraněnému se pomalu, velmi pomalu vracel zrak. Spatřil okno a za ním modrou oblohu. Skláněl se nad ním postarší Arab v bílé róbě a turbanu, jednou rukou mu odmotával obvaz a druhou obinadlo skládal. Dvě ruce, deset prstů – při pohledu na ně pocítil bodnutí závisti.

V místnosti byl ještě někdo, za lékařem stál mnohem mladší muž. Jemné rysy obličeje a barva kůže prozrazovaly východoindický původ, ale bílá bavlněná košile měla evropský střih a byla zastrčena do krátkých kalhot, na nohou měl muž punčochy. A v žilách určitě kolovala kapka bělošské krve, neboť zraněnému neuniklo, že snědé zbarvení kůže ředil bledě růžový nádech.

Podíval se na něj a pokusil se zformulovat otázku: „Mluvíš anglicky?“

Slova však nikdo neslyšel, z hrdla mu vyšel zastřený šepot. Mávl zmrzačenou pravačkou a naznačil mišenci, ať se přiblíží. Mladík poslechl a očividně se musel hodně přemáhat, aby potlačil výraz znechuceného odporu, který se mu při pohledu na zohavenou trosku ležící na lůžku dral do obličeje.

„Mluvíš anglicky?“ zopakoval zraněný.

„Ano, pane, mluvím.“

„Tak řekni tomu prašivému Arabovi...“ Zarazil se, aby násál vzduch do plic, a zkřivil tvář bolestí v plicích, poničených ohněm a kouřem. „... ať se s těmi obvazy tak nesere.“ Další nádech, následovaný krátkým bolestným syknutím. „Ať je prostě strhne.“

Mladík přeložil vzkaz a odstraňování obinadel se podstatně urychlilo. Lékař postupoval tvrději a přestal si dělat starosti s šetrností. Překlad byl zřejmě doslovný.

Bolest zesílila, ale muž na lůžku jako by si začínal svého utrpení perverzně užívat. Usoudil, že tohle je síla – podobně jako vítr nebo mořské vlny –, s níž si to může rozdat a přemoci ji. Nenechá se od ní porazit. Počkal, až z jeho hlavy zmizí poslední pruh zapáchajícího plátna spečeného krví a s přilepenými cáry stržené kůže, a požádal: „Pověz mu, ať mi přinese zrcadlo.“

Mladík vytřeštil oči. Promluvil s lékařem, jenž zavrtěl hlavou a začal zvýšeným hlasem cosi brebentit. Mladík se mu zřejmě ze všech sil snažil domluvit, ale nakonec rezignovaně mávl rukou, pokrčil rameny a otočil se opět k lůžku. „Říká, že to neudělá, pane.“

„Jak se jmenuješ, chlapče?“ zeptal se zraněný.

„Althuda, pane.“

„Nuže, Althudo, pověz tomu tvrdohlavému pitomci, že jsem osobním přítelem, vlastně ne, jsem druhem ve zbrani Ahmeda el Granga, ománského krále, a také mahárádži Sádika chána Jahana, mladšího sourozence samotného Velkého mogula. Po-

věz mu, že si oba velmi cení služeb, které jsem jim prokázal, a že se hodně rozzlobí, až se dozvědí, že jakýsi vyzábělý felčar odmítl splnit mé přání. Zopakuj mu, že mi musí přinést to ztracené zrcadlo.“

Zraněný se zvrátil do polštářů, vyčerpaný krátkou hádkou a sledoval, jak je jeho požadavek tlumočen lékaři, jehož přístup se jako kouzlem rázem změnil. Uklonil se, něco zavrčel a s rychlostí u tak starého muže udivující odběhl přes místnost. Vrátil se o poznání pomaleji a přinesl velké oválné zrcadlo vsazené do pestrobarevného rámu. Očividně bylo velmi těžké, protože mu Althuda musel pomoci přidržet ho nad lůžkem v takovém úhlu, aby na sebe zraněný viděl.

Pacienta ten pohled šokoval a několik minut nebyl schopen slova. Zornice slepého oka se slila v mrtvou modravou skvrnu obklopenou zakrváceným bělmem. Tvář pod ním z větší části shořela a dírou o velikosti dívčí pěsti vyčnívaly zuby a čelistní kosti. I vlasy padly za oběť ohni, zůstal jen řídký rezavý pramínek nad pravým uchem. Kůže na temeni se ztrácela pod boláky a částečně zaschlými strupy. Muž vypadal jako mrtvola, která ležela dva týdny v zemi. *No ale jak jinak bych měl vypadat, pomyslel si, když už jsem vlastně mrtvý?* Ještě nedávno se vyznačoval obrovskou chutí do života. Užíval si každého dostupného potěšení, pil, souložil, hrál, bojoval, hrabal vše, co se mu dostalo pod ruku. O to vše nyní přišel. Z těla zůstala žalostná troska, srdce bylo chladné jako hrob. Ale úplně všechno ještě nebylo ztraceno. Cítil v sobě narůstající sílu, která vytlačovala jeho staré touhy a pokušení, mocná jako dravá rozvodněná řeka, v níž však místo vody proudila žluč, záplava vzteku, hořkosti, nenávisti a především bezbřehá touha pomstít se muži, jehož vinou takto skončil.

Zavrtal do Althudy zbylé oko a zachraptěl: „Zeptal jsem se tě na jméno, ale víš ty, kdo jsem já?“

„Ne, pane.“

Obličej zraněného se zkřivil ve smrtáckém šklebu, děsivé parodii na úsměv. „Já ti to tedy povím. Jsem Angus Cochran, hrdý Skot, a můj titul zní lord z Cumbrae.“

Althuda vykulil oči v ustrašeném poznání. „Vy jste... Jste ten, kterému říkají Buzzard... Krkavec,“ vykoktal.

„Ano to jsem já. A jestli mě znáš, možná jsi také slyšel o muži, který mi tohle udělal, o nafoukaném a drzém Angličanovi jménem Hal Courtney. Aha, vidím, že ti to něco říká. Mám pravdu, chlapče?“

„Ano, pane.“

„No tak já ti povím jedno. Já toho Courtneye najdu bez ohledu na to, jak dlouho mi to bude trvat a jak daleko za ním budu muset jít. A až ho najdu, zabiju ho a smočím si zobák v jeho krvi.“

2

Bítva se přelávala po planině Kebassa v severovýchodní Etiopii od svítání až do posledních slunečních paprsků. Nyní její vřava utichla, nahrazena triumfálním jásotem vítězů a zoufalými prosbami o milost poražených nepřátel a žalostným nářkem zraněných volajících po vodě nebo – pokud cítili neodvratně se blížící konec – po matce. Armáda křesťanských Etiopanů zasadila třetí drtivou porážku muslimským nájezdníkům, kteří na rozkaz Velkého mogula napadli jejich vlast. První dvě vyvolaly dojem bezpečí, jenž se brzy ukázal jako falešný, toto vítězství však uzavřelo spor rozhodujícím a nezvratným způsobem. Pozemní nepřátelské voje byly poraženy a každou loď, která se odvážila vyplout s posilami a zásobami z Adenu k eritrejskému pobřeží, potopila nesporná vládkyně těchto vod, anglická fregata *Zlatý déšť*. Plavidlo bylo spuštěno na vodu jako obchodní loď, která měla svému majiteli vynášet zisk. Nyní se její kapitán dal do služby boje za svobodu a za zachování nejdůležitějšího náboženského artefaktu v Etiopii a samozřejmě v celém křesťanském světě – tabernáklu, v němž Židé uchovávali kamenné desky s desaterem, které přinesl Mojžíš z hory Sinaj a v němž dnes podle pověsti spočíval samotný svatý grál.

Za etiopskými liniemi byl vztyčen velký stan. Jeho vstup střežili vojáci v prilbicích a ocelových prsních štítech, vnitřek zdobily vzácné tapiserie zobrazující scény ze života Ježíše Krista, utkané z hedvábí, jehož barvy zářily v mihotavém světle nespočetných pochodní a svíček jako drahokamy, a sva-tozáře nad hlavami světců se leskly vlákny ryzího zlata.

Uprostřed stanu stál rozměrný stůl s vybudovaným věrným modelem bojiště a okolní zvlněné krajiny v dokonalých

topografických detailech, bystřiny, řeky a jezera zvýrazňovala modrá barva, stejně jako jeden okraj plastického modelu znázorňující moře. Nádherně vyřezávané figurky vojáků, jezdců a kanonů představovaly pěší a jízdní oddíly a dělostřelecké baterie shromážděné na obou stranách bitevního pole. Na počátku dne byly figurky rozmístěny jako dokonalá kopie vzorového seřazení ozbrojených vojáků dvou armád, ovšem nyní ležela většina figurek reprezentujících arabské oddíly pod stolem.

Ve stanu vládla tísnivá atmosféra. Vysoký muž impozantní postavy v kněžském rouchu vážně rozmlouval se skupinkou vysokých důstojníků. Šedivý plnovous mu visel téměř ke kolenu, hrud' kromě zlatých křížů a řetízků růženců zdobily i medaile a hodnostní znaky. Tichý šepot mužských hlasů kontrastoval s pronikavými výkřiky vzrušení a radosti linoucími se od stolu. „Bang! Bang! Tu máš!“ křičel malý hošík. V ruce držel figurku etiopského jezdce usazeného v sedle mohutného hřebce a jezdil s ní sem a tam po stole, přičemž shazoval postavičky Arabů, které po bitvě dosud stály, na podlahu.

Vtom jeden ze strážných nadzvedl chlopeň u vchodu a do stanu vešel voják v bílé tunice navlečené přes drátěnou košili, která jako by měla spíše zvýrazňovat pružnou štíhlou postavu než poskytovat svému nositeli účinnou ochranu.

„Generál Nazet!“ vykřikl chlapec, odhodil hračku, rozběhl se po koberci a sevřel vojákovy nohy chráněné ocelovými pláty, na kterých byly vlhké skvrny prolité nepřátelské krve. Přitiskl se k nim, jako kdyby se vinul k měkce láskyplnému matčinu klínu.

Generál si sundal přilbici ozdobenou chocholem z pštrosího peří a odhalil hustou černou kudrnatou hřívu připlácnutou k lebce. Pohodil hlavou a vlasy ožily, vytvořily kruh, jehož podobnost se svatozářemi na tapisériích ještě zvýraznila zlatavá zář svící. Hladká, jantarově zbarvená pokožka generálova obličej neunesla jedinou kapku potu, jedinou blátivou skvrnku

bitevní vřavy, úzký nos a bezvousá brada se vyznačovaly jemnými liniemi. V měkkém tichém hlase nezazněla ani stopa vzrušení: „Vaše Veličenstvo, je mi ctí informovat vás, že vaše armáda dosáhla absolutního vítězství. Nepřítel byl rozprášen a jeho šiky ustupují.“

Jeho nejkřesťanštější Veličenstvo Iyasu, král králů, vládce Gally a Amhary, obránce víry Krista ukřižovaného, pustil generálovy nohy, o krok ustoupil a pak začal poskakovat, tleskat a radostně jásat. Vysocí důstojníci blahopřáli svému kolegovi ve zbrani střízlivěji – potřesením pravicí a poklepáním na rameno, kněz mu poželhal a pronesl vděčnou modlitbu.

Generál Nazet přijímal gratulace s klidnou důstojností a pak oslovil krále: „A nyní, Vaše Veličenstvo, vás chci požádat o laskavost. Před nějakou dobou jsem rezignovala na post vrchního velitele vašich vojsk, avšak okolnosti se změnily. Můj císař i vlast mě potřebovali a svědomí mi nedovolilo otočit se zády ke svým povinnostem. Znovu jsem tedy navlékla brnění, chopila se meče a postavila se do čela armády jako váš nejvyšší generál. Jsem však také žena, Vaše Veličenstvo, a jako žena patřím jinému muži. Pro jednou mi dovolil vrátit se do vašich služeb, ale teď si s vaším svolením přeji odejít k němu.“

Chlapec se na ni podíval a zamyšleně nakrčil čelo. „Je tím mužem kapitán Courtney?“ zeptal se.

„Ano, Vaše Veličenstvo,“ odpověděla Judith Nazetová.

„Ten Angličan se srandovníma očima, zelenýma jako listí na stromě?“

„Ano, Vaše Veličenstvo. Snad si vzpomenete, že jste ho odměnou za jeho odvahu a služby prokázané našemu národu přijal do řádu Zlatého lva Etiopie.“

„Ano, vzpomínám si,“ potvrdil Iyasu nečekaně smutným hláskem a pak se zeptal: „Budete máma a táta?“ Chlapeckému císaři se rozklepala bradička a zkrivil rty v marné snaze pochopit, proč se najednou cítí tak nešťastný. „Přál bych si mít

mámu a tátu. Třeba byste se mohli s kapitánem Courtneyem nastěhovat do paláce a žít se mnou jako máma a táta.“

„Víte, Vaše Veličenstvo, já si opravdu nemyslím, že...“, začal kněz, ale chlapec ho neposlouchal, celou svou pozornost upíral na Judith Nazetovou, která přidřepala vedle něj a vztáhla k němu paže.

Iyasu k ní znovu přistoupil, tentokrát jako dítě k matce. Položil jí hlavičku na rameno a svinul se v její náruči. „Pššš, netrap se,“ uklidňovala hoča. „Chtěl by sis prohlédnout loď kapitána Courtneye?“

Hošík beze slova přikývl.

„Možná by sis mohl i vystřelit z děla, to by bylo krásné, vid’?“

Do Juditina ramene dloublo další přikývnutí. Pak Iyasu zvedl tvář ze záhybů její tuniky a tiše zamumlal: „Ty odpluješ s kapitánem Courtneyem, že?“

„Ano, odjedu.“

„Prosím tě, zůstaň,“ žadonil chlapec a pak se zoufalým odhodláním zvolal: „Zakazuji ti to! Musíš mě poslechnout! Slíbila jsi, že budeš plnit mé příkazy!“

Přehrada zadržující slzy se konečně prolomila a mladičkový císař znovu zabořil obličej do dívčina ramene. Kněz přistoupil k svému panovníkovi, ale Judith ho zvednutou rukou zastavila. „Okamžik, biskupe, já to vyřídím.“

Ještě chvíli nechala hošíka vyplakat, až se uklidnil a utřel si oči a nos do její tuniky. „Vaše Veličenstvo jistě ví, že ho mám opravdu moc ráda.“

„Ano.“

„A já, i když odejdu sebedál, vás budu mít ráda stále a nepřestanu na vás vzpomínat. A pomyslete, že i když odjedu do vzdálených zemí jako Anglie nebo Francie, pořád vám budu moci psát a vyprávět o nádherných a neobvyklých věcech, které tam uvidím.“

„Slibuješ, že mi budeš psát?“

„Máte mé slovo vojáka, Vaše Veličenstvo.“

„A když přijdu za kapitánem Courtneyem na jeho loď, nechá mě vystřelit z děla?“

„Přikážu mu, aby to udělal. A protože jsem generál a on jenom kapitán, bude mě muset poslechnout.“

Císař se zamyslel, povzdechl si, otočil se od Judith Nazetové a prohlásil: „Biskupe Fasilidesi, buďte prosím tak hodný a řekněte generálu Nazetovi, že může s mým svolením odejít.“

3

Ozbrojenou loď Východoindické společnosti *Vévoda z Cumberlandu*, pojmenované na počest prvního guvernéra sdružení londýnských kupců, kteří obchodovali se zeměmi Východní Indie, dělilo od Bombaje, odkud vyplula, čtyřicet dní plavby. Na palubě převážela sto tun ledku a mířila do Londýna. V tamním přístavu dělníci ledek vyloží a převezou do královské zbrojnice v Greenwichském paláci, kde ho jiní dělníci smíchají se sírou a dřevěným uhlím a vyrobí tak střelný prach pro vojsko a válečné loďstvo Jeho Veličenstva anglického krále Karla II.

Na zádi, kde bydlel kapitán, se nacházelo několik dalších kajut pro vysoké lodní důstojníky a důležité pasažéry, kteří čas od času využili služeb této plachetnice. V jedné z nich klečel muž se zavřenýma očima a rukama sepjatýma k modlitbě, v níž žádal o povolení zabít.

Jmenoval se William Pett. Na palubu se dostavil s oficiálními papíry, které ho identifikovaly jako vyššího úředníka Východoindické společnosti a žádaly kohokoliv zapojeného do operací této firmy, aby mu poskytl všemožnou pomoc, o kterou v rámci plnění svých povinností požádá. Kapitána Ruperta Goddingse, velitele *Vévody z Cumberlandu*, Pett oslovil při večeři, kterou pořádal guvernér Bombaje Gerald Aungier. Vysvětlil, že dokončil svou práci v Indii, a naznačil, že šlo o delikátní záležitost zahrnující vyjednávání s významnými portugalskými a indickými hodnostáři, o níž nesmí mluvit.

„Jistě chápete nutnost maximální diskrétnosti,“ řekl tónem, jakým hovoří jeden světaznalý muž s druhým.

Goddings byl muž urostlé postavy a temperamentního, až přehnaně sebejistého vystupování a tvář mu zdobil mohutný knír se špičkami výbojně vykroucenými vzhůru. Během let služby kapitána obchodního loďstva nashromáždil značný majetek. Byl velmi schopný námořník a odvážný chlapík, byť jeho kuráž vyplývala spíše z nedostatku představivosti, díky kterému neznal strach. Ani nejbližší přátelé by jej neoznačili za inteligentního. Obdařil Petta vhodně přemýšlivým výrazem a opáčil: „Přesně tak, přesně tak... Tihle Indové se snadno urazí a Portugalci nejsou o nic lepší. Podle mě za to může to jejich kořeněné jídlo. Rozehřívá krev.“

„Samozřejmě jsem odesílal domů pravidelná hlášení, v nichž jsem shrnul pokrok dosažený při zmíněných rozhovorech,“ pokračoval Pett. „Nyní však jednání skončila a je životně důležité, abych se co nejrychleji vrátil domů a detailně je probral se svými nadřízenými.“

„Zajisté, naprosto vás chápu. Johnova společnost musí být plně informována. Takže byste chtěl lůžko na Klobáse, že?“

Goddingsova slova Petta zaskočila. „Promiňte, kapitáne, jaká klobása? Já vám nerozumím.“

Goddings se rozesmál. „Bože, pane, to bych se vsadil, že nerozumíte! Cumberland, chápete? Prý se tam vyrábějí klobásy, alespoň jsem to tak slyšel. Sám pocházím z Devonshiru. No ale právě proto se *Vévodovi z Cumberlandu* odjakživa přezdívá Klobása. Překvapuje mě, že to nevíte, když pracujete pro Společnost.“

„Inu, náplní mé práce jsou finance a administrativa, do námořnických záležitostí nevidím. Ale abych zareagoval na vaše laskavé pozvání, ano, byl bych vám velmi vděčný, kdybyste mi poskytl lůžko na své lodi. Mám samozřejmě fondy na úhradu cesty. Postačí šedesát guinejí?“

„Samozřejmě postačí,“ odpověděl Goddings a pomyslel si, že si Společnost musí práce pana Petta opravdu vysoce vážít, když mu umožní utrácet takové peníze. „Vítejte na palubě!“

Pett se usmál a v duchu si pochvaloval, jak snadno si vydělá těch pět set guinejí, které shrábne za Goddingsovu vraždu. I během krátkého rozhovoru zjistil, že se kapitán stal obětí vlastnosti, kterou zaznamenal u mnoha hloupých lidí: naprostá nevědomost o vlastní stupiditě. Tahle blažená ignorance vede k fatálně přehnanému sebevědomí. Goddings kupříkladu věřil, že může beztrestně nasazovat parohy postaršímu řediteli Společnosti a nestydatě svádět jeho mnohem mladší manželku přímo na veřejnosti. Již brzy zjistí – těsně před svým odchodem z tohoto světa –, jak hluboce se mylil.

Po nalodění na *Vévodu z Cumberlandu* si Pett dal na čas, než zahájil akci proti kapitánovi. Především se musel naučit pohybovat se rychle a nenápadně po věčně rozhoupaných palubách a zjistit co nejvíce o posádce lodi, o nejružnějších přátelských vazbách a spojenečtvích, o existujících třenicích a nevolích, aby mohl tyto poznatky co nejlépe využít při realizaci svého plánu. Zejména však čekal na signál, bez kterého nemohl zabít. Čekal na hlas znějící v hlavě, hlas posla nebes, jehož znal pouze jako Svatého, který jej přijde ujistit, že si jeho oběť zaslouží zemřít a že on, William Pett, se v nebi dočká odměny za své úsilí očistit zemi od hříchu.

Pett spával na dřevěném polním lůžku, které viselo na hácích zavrtaných do nosných trámů, aby vyrovnávalo kymácení lodi a uchovalo si stabilitu. Nyní klečel vedle palandy a přítomnost Svatého zaplnila jeho mysl i duši, celou jeho bytost vědomím, že se mu dostalo požehnání a že na něj shlíží zástup andělů a archandělů, kteří jej ochrání. Ze zkušeností věděl, že dokud vidění potrvá, bude prožívat slastnou extázi, již se nevyrovná milování s žádnou ženou. A až vstane, bude mu srdce přetékat radostí, neboť dnes v noci bude konat Boží dílo.

Jako zbraň zvolil obyčejný příborový nůž, který si přinesl z kapitánovy kajuty, kde pravidelně večeřival s Goddingsem a vyššími lodními důstojníky. Pomocí brousku, který si diskrétně opatřil v lodním skladišti, dokonale naostřil čepel, až se vyrovnala té nejlepší dýce. Jakmile Goddingse zabije, vy-

užije zmatku, jenž po objevu mrtvoly bezpochyby vypukne, a ukryje nůž do osobních věcí nerudného a mimořádně neoblíbeného námořního podporučíka, jehož neschopnost a mizerný charakter z něj často učinily terč kapitánova hněvu. Nikdo nezapochybuje, že měl pádný důvod k pomstě, a nenajde se žádný přítel, který by vystoupil na jeho obranu. Pett se ovšem rozhodl, že až se sejde námořní soud, ujme se dobrovolně role obhájce. To však byla otázka vzdálené budoucnosti. Nyní umístil nůž do pravé kapsy krátkých kalhot, vyšel z kajuty a zaklepal na kapitánovy dveře.

„Vstupte!“ vyzval ho Goddings. Nepojal sebemenší podezření, neboť se s Pettem scházel skoro každý večer a nad sklenkou brandy probírali události, k nimž toho dne došlo na palubě lodi, debatovali o neustále rostoucí moci a bohatství Východoindické společnosti (se zvláštním zřetelem na možnosti, jak se zmocnit většího podílu do soukromé kapsy) a obecně o nápravě světa.

Oba tedy popíjeli a rozmlouvali jako obvykle, ovšem Pett celou dobu čekal na nejvhodnější okamžik k úderu. A potom mu Svatý jako obvykle nabídl nejlepší příležitost. Goddings, v té době již značně ovlivněný požitým alkoholem (na rozdíl od Petta, který pil velmi střídmě), vstal, aby přinesl další láhev brandy z dřevěné bedničky, jejíž vnitřek byl rozdělen přepážkami na šest přihrádek a každá obsahovala karafu z křišťálového skla, naplněnou jiným druhem destilátu či likéru.

Goddings otočený zády hledal karafu s koňakem a svému společníkovi nevěnoval pozornost. Pett se tiše zvedl z lavice, vytáhl z kapsy nůž a blížil se k oběti. V posledním okamžiku, kdy už se chystal vrazit kapitánovi čepel do pravé ledviny, se Goddings otočil.

V Pettově vnímání se podobné momenty protahovaly donekonečna. Uvědomoval si každický, byť sebemenší pohyb své oběti, každý nádech, i tu nejnepatrnější změnu výrazu v obličeji. Goddings vytřeštil oči v ryzím údivu, v totálním překvapení muže, který za nic na světě nedokáže pochopit, co se mu

děje a proč. Pett mu v těsném sledu uštědřil do masitého břicha trojí bodnutí, rychlé a ostré jako hadí kousnutí. Kapitán byl příliš šokovaný, aby vydal varovný výkřik nebo zaječel bolestí. Jenom zakňoural jako dítě a bezmocně zíral na karmínovou skvrnu, která se rychle šířila bílou látkou vesty. Šokem a bolestí neudržel svěrač a rozkrok kalhot mu zežloutl močí.

Goddings se z posledních sil pokusil o obranu a vrhl po útočnickovi karafu. Pett se jí snadno vyhnul a křišťálová nádoba zasáhla olejovou lampu, která visela na nízkém trámu nad psacím stolem. Lampa se sesmekla z kolíku a spadla na lodní deník a námořní mapu rozloženou na stolku. Olej smíchaný s alkoholem vytvořil vysoce hořlavou směs, od níž vzápětí chytil papír. Na lakované desce se roztančily plamínky, které se s čůrkem rozlitého koňaku dostaly na podlahu a rozběhly se po ní.

Pett se nehýbal, hrdý na dokonanou vraždu si vychutnával svůj úspěch. Setrval v kapitánově kajutě, přestože v ní plameny praskaly stále hlasitěji a prostor se plnil kouřem, a s bušícím srdcem sledoval poslední vteřiny Goddingsova života. Teprve okamžik smrti vytrhl vraha z nábožné extáze. Krátce vydechl a rozhlédl se.

Pett věděl, že požár představuje pro loď na moři největší nebezpečí. Koráb převážející ledek, navíc vyzbrojený děly, která potřebují střelný prach, se změnil v plovoucí bombu. Doutnák již hořel a vrah musel co nejrychleji prchnout, dřív než nálož vybuchne. Stejně jako on i Goddings spával ve visutém lůžku. Bylo vyrobeno ze dřeva a nyní mu poslouží jako provizorní záchranný vor. Rychle, leč bez nejmenší známky paniky Pett sundal palandu z háků a odnesl ji k okénku. Rozbil skleněnou výplň a vzniklým otvorem vyhodil postel do moře. V příští vteřině již přelezl rám okna a nedbaje střepů rozdírajících mu kůži se vrhl do teplého nočního vzduchu.

Když padal k blýskající se černi mořské hladiny, uvědomil si, že vůbec neví, kde se nachází. Prostě někde mezi Indií a mysem Dobré naděje. Netušil, zda vůbec najde vyhozené

lůžko, které se mezitím mohlo klidně potopit. Nedokázal si ani představit, jací mořští tvorové číhají pod hladinou, připravení na něj zaútočit, zabít ho a sežrat. A kromě toho všeho neuměl plavat.

Ale Pett na překážky a hrozby v nejmenším nedbal. Nemusel, vyslyšel přece hlas Svatého. Naplňoval Boží vůli, proto se nemusel bát. Byl si zcela jistý, že se mu nic zlého nestane.

4

Když první paprsky úsvitu pozlatily přístav u Massawy oranžovou září, spustila pýcha etiopské flotily, na jejímž stěžni se vesele třepotala vlajka mateřských britských ostrovů, kotvu. Fregata *Zlatý déšť* byla postavena na rozkaz hraběte George Wintertona za obrovskou sumu téměř dva tisíce liber. Winterton již vlastnil početnou soukromou flotilu obchodních i korzářských lodí a *Zlatým deštěm* chtěl svému milovanému synu Vincentovi dát do rukou vhodné plavidlo, na němž by následoval rodinnou námořnickou tradici, a současně prostředek, s jehož pomocí by rozmnožil své již tak značné jmění, jedno z největších v Anglii.

Ctihodný „Vinny“ Winterton však teď ležel pohřbený na břehu Sloní zátoky, omývané vodami Indického oceánu severně od mysu Dobré naděje. Zahynul v souboji, který nebyl ničím jiným než otevřenou vraždou. Jeho otec však investoval své peníze vsutku dobře, jak o tom svědčilo i současné převtělení *Zlatého deště* ve vlajkovou loď a jediné bojové plavidlo afrického námořnictva, byť s touto rolí nepočítal stejně jako s násilnou smrtí svého syna. Štíhlý a na pohled krásný jako čistokrevný kůň dokázal při dobrém větru a plně rozvinutých plachtách uniknout každé válečné lodi, která jej výbrojí převyšovala, a dohonit každou, která na něj silou zbraní nestáčila. A jako dostihový kůň vítězného žokeje, i *Zlatý déšť* odměnil odvážného a schopného kapitána, který s ním dokázal plout těsně k větru, zatímco jiná plavidla křižovala a zaostala.

Po měsících plavby v míru i boji, v bezvětřných vodách i bouřlivých vírech již Hal Courtney znal svou loď od kýlu k vrcholům stěžňů, od špičky přídě po kormidlo. Přesně vě-

děl, jak z ní vymáčkout každý uzel rychlosti navíc, jak ji nejlépe vyzbrojit ke střetům, jež ji bezpochyby čekají. Dávno poznal odvěkou pravdu, že každý kapitán musí najít kompromis mezi palebnou silou dodatečných děl a zvýšeným výtlakem jejich hmotnosti. Někteří dali přednost rychlejšímu a mrštnějšímu plavidlu, jiní raději spoléhali na své kanony. Ve *Zlatém dešti* získal Hal plavidlo rychlé a současně silně vyzbrojené. K původním hlavním přidal nejlepší děla ukořisťená v nespočetných šarvátkách. Nyní mohl spoléhat na bohatou sbírku smrticích kanonů i menších zbraní, od děl s hlavní dlouhou dvanáct stop, která střílela dvacetiliberní koule a dokázala roztržít patku hlavního stěžně na třísky, přes menší, leč stejně nebezpečné falkonety nabíjené kartáčovými střelami, jež z blízkosti kosily nepřátele pokoušející se ztéci mateřskou palubu, až po muškety. *Zlatý déšť* měl tedy ostré zuby a hbité údy, a proto jej jeho velitel tolik miloval.

A bylo jen přirozené, že chtěl, aby jedna z největších lásek jeho života vypadala co nejlépe, když ji představoval jiné své lásce. Před čtyřmi měsíci se Judith Nazetová v klidu a pohodlí plavila na palubě *Zlatého deště* na jih podél pobřeží východní Afriky a po zastávce v zátoce s ukrytým rodinným pokladem se měla loď vydat k domovským anglickým vodám. Idylu však přerвала dhau přivázející naléhavou a zoufalou žádost mladičského etiopského císaře o další pomoc proti Arabům. Posádka si Judith i za těch několik málo dnů doslova zamilovala a hleděla na ni se stejným obdivem jako Hal. Muži žasli nad jejími vítězstvími na bitevním poli i nad její krásou a půvabem, poté co odložila meč a drátěnou košili. Když tedy Hal rozkázal, aby se loď připravila na Juditin návrat, a dodal, že si přeje, aby vypadala ještě lépe než v den, kdy byla spuštěna na vodu, jeho lidé se ochotně pustili do práce.

Celý týden viseli na laněch přes boky, drhli trup a natírali ho dehtem nebo přibíjeli nové plaňky, aby nezbyla jediná stopa po dlouhých měsících služby na moři – po vypálených plných salvách, po odražených útočnicích, po spálených nos-

ných žebrech a prolité krvi. Každému kousku dřeva se dostalo náležité pozornosti, opravy, výměny, odrhnutí, utěsnění, zasmolování, namazání či natření. Hlídkové koše získaly novou černou barvu, hlavní i přední a zadní stěhové plachty byly sneseny k opravám. Námořníci napustili lana dehtem, vycídlili děla a postavili na palubě další markýzy, které vzácným hostům poskytnou stín. Z šavlí, mečů a válečných seker seškrábali každíčký kousek rzi, nablýskali muškety a otočné fal-konety leštili tak dlouho, až v tropickém slunci oslnivě zářily.

Zadní, důstojnickou, palubu obzvlášť hyzdila jedna krvavá skvrna, kterou po sobě zanechal nešťastný arabský válečník, jemuž koule z muškety přervala stehenní tepnu. Na dubová prkna za hlavním stěžněm tehdy stříkala karmínová fontána a krev prosákla hluboko do dřeva. Hal přiměl své muže skvrnu odstranit a ti ji drhli vodou a škrábali tak usilovně, až ji nakonec smývali vlastním potem, ale i pak zůstaly na prknech v místech, kde krev pronikla zvlášť hluboko do vláken, tmavší stíny. Přístav obklopovaly rozlehlé pláže, a tak Hal vyslal několik námořníků na břeh pro vědra ostrohranného křemenného písku, který si s prožluklou skvrnou konečně poradil.

Kapitán stával nad svými lidmi, kteří se namáhali dlouho do noci, a když umdlévali, nejednou klesl na všechny čtyři a pomáhal jim. Řídil se totiž zásadou, že by žádný velitel neměl posádce nařizovat něco, co by nebyl ochoten sám vykonat. Nakonec musel uznat, že paluba, která se v měsíčním světle stříbřitě leskla, již lépe vypadat nemůže a že případné zbylé vady na kráse milosrdně zakryje ve dne stín markýzy a po západu slunce noční tma.

Hal rozhodl, že návrat své milované oslaví opulentní hostinou odpovídající tak významné a radostné události. Posádka *Zlatého deště* tvrdě pracovala, udatně bojovala a viděla nejméně tucet svých druhů padnout v boji, než zabalili jejich těla do plachtoviny a odevzdali je moři. Muži si tedy vrchovatou měrou zasloužili pořádně se najíst, napít a uvolnit se, a jejich velitel se postará, aby to udělali ve velkém stylu. Pro všechny

to tedy bude šťastný den, ale pro jejich velitele navíc velmi významný. Hal totiž věděl, že bez ohledu na to, zda jsou oddáni nebo ne – a byl pevně rozhodnut, že si svou nevěstu vezme ve vysvěceném kostele a oddá je anglikánský vikář –, on a Judith zasvěti toho dne život jeden druhému. Už dříve miloval ženu a poznal hořkou bolest zrady i bezbřehý smutek ztráty, ale ve své lásce k Judith nyní cítil dosud nepoznanou jistotu a příslib trvání. Bude jeho ženou a stane se matkou jeho dětí. A to bylo hodně i na sebejistého mladého muže jako on.

Úsvit jej zastihl opřeného o záďové zábradlí, odkud mohl sledovat každé ráhno, každý úvazek a každý kousek plachty lodi, jíž velel. Nyní však byly plachty skasány a fregata stála na kotvě. Vzdálené pobřeží se probouzelo do horečné aktivity, místní kupci nakládali do svých člunů zabitá kuřata a poražené skopce a kozy, košíky přetékající zeleninou a ovocem, velké kameninové hrnce plné etiopského národního pokrmu zvaného *wat*, což je hustá kořeněná omáčka s dušeným masem a zeleninou, a hory *injera*, placek z kváskového těsta, na nichž se *wat* obvykle servíruje, pytlíky zelených kávových bobů (ty se opraží, rozemelou, povaří ve vodě a horký nápoj se pak podává s cukrem nebo solí), soudky silného červeného vína z libanonských vinic, džbány sladké a opojné medoviny a nakonec obrovské kytice květín, které ozdobí loď a připraví nevěstě krásné a voňavé uvítání.

Hal několik minut pozoroval vzdálený ruch. Sotva překročil dvacátý rok věku, ale již vládl silou dospělého muže a obklopovala jej aura respektovaného velitele, jenž svým námořnickým uměním a odvahou v bitvě převyšoval muže dvakrát starší. Posádka jej nadšeně následovala a s radostí plnila každý jeho rozkaz. V hustých černých vlasech, které si vzadu splétal do copu, byste nenašli jedinou šedinu a zelené oči, které tak udivily mladého císaře, si zachovaly čistotu a ostrost pohledu. Přesto však téměř ženská krása jeho rysů, jíž se mohl před pár lety pyšnit, nenávratně zmizela. Záda mu pokrývaly plence jizev po bičování, kterého se mu bohatou měrou dostalo

v holandském vězení, kde tři roky živořil jako otrok. Tvrdé životní zkušenosti mu protáhly větrem ošlehaný obličej a dodaly mužný výraz. Brada ztvrdla, ústa zpřísněla, oči se dívaly na svět pronikavěji.

Nyní sklopil zrak k vodě, která pleskala o trup *Zlatého deště*, a tiše řekl: „Jaká škoda, že rodiče nemohou být tady se mnou a poznat Judith. Na matku si nepamatuju, zemřela, když jsem byl moc malý, ale otec...“ Povzdechl si. „Jistě by si pomyslel, že dělám dobře... Doufám, že by o mně nesmýšlel zle.“

„Jistě že ne! Byl na tebe vždycky pyšný, Gundwane. Jen si vzpomeň na poslední slova, která ti řekl. Zopakuj mi je.“

Hal nedokázal promluvit. Před svým duševním zrakem viděl jen otcovo vykuchané tělo hniјící na šibenici, aby na ně viděli všichni obyvatelé Kapské kolonie a mohli si na něm pochutnat rackové z širokého okolí. Holanďané falešně obvinili sira Francise z pirátství a mučením ho dovedli na samý pokraj smrti, aby jim prozradil, kam ukryl svůj poklad. Nepřátelé ho však nezlomili, a když jej dovlekli pod šibenici, nevěděli o nic víc než na počátku. A Hal, bezmocný a se zlomeným srdcem, se na otcovu popravu díval z vysokého lešení, kde jako trestanec stavěl pevnostní hradby.

„Zopakuj je. Pro něj,“ přikázal mu tichý, leč naléhavý hlas.

Než promluvil, Hal se několikrát zhluboka nadechl. „Řekl mi, že jsem jeho krev a příslib jeho věčného života. A potom... Potom se na mě podíval a řekl *Sbohem, živote*.“

„Tady máš svou odpověď. Otec se teď na tebe dívá. A já, který jsem ho odnesl na místo jeho posledního odpočinku, ti můžu říct, že se jeho oči natáčejí ke slunci a neustále tě sledují, kamkoliv se pohneš.“

„Děkuju ti, Aboli,“ odvětil Hal.

A teprve v té chvíli se otočil k muži, který byl nejbližším druhem jeho otce a nyní se vlastně stal jeho adoptivním otcem. Aboli se narodil v nitru Afriky, byl příslušníkem kmene, který žil hluboko ve vnitrozemí černého kontinentu, mnoho dní cesty od pobřeží Indického oceánu. Jako dítěti mu cere-

moniálně vytrhli každický vlasek z ebenově lesklé kůže lebky a obličej mu zružnilo tetování i jizvy utržené v nesčetných bojích. Pohled na ně naháněl hrůzu všem nepřátelům. Tetování naznačovalo královský původ. Aboli spolu se svým bratrem-dvojčetem byli synové Monomatapy, vyvoleného nebes, všemocného vládce kmene. V době, kdy byli oba ještě malí, přepadli jejich vesnici otrokáři. Bratra odnesly ženy do bezpečného úkrytu, Aboli však takové štěstí neměl. O mnoho let později ho osvobodil sir Francis Courtney a mezi oběma muži se vytvořil nerozlučný svazek, který přetrval až za hrob a přešel z jedné generace na druhou.

Předvíka Gundwane, již svého kapitána Hala oslovil, znamená v překladu *lesní krysa*. Aboli jí Hala obdařil, když mu byly čtyři roky, a od té doby mu zůstala. Žádný jiný muž z posádky *Zlatého deště* by se neodvážil velitele takto familiárně oslovit, ovšem Aboli byl výjimečný snad ve všem. O půl hlavy převyšoval samotného Hala a jeho štíhlé svalnaté tělo se pohybovalo s pružnou elegancí i výhružností kobry. Vše, co Hal věděl o šermířském umění – nejen techniku meče a práci nohou, ale zejména porozumění soupeři a bojovný duch, bez kterého nelze zvítězit –, mu vštípil Aboli. Byla to tvrdá škola, poznamenaná mnoha modřinami a džbány prolité krve. Aboli byl na svého žáka přísný, protože si to tak přál sir Francis.

Při vzpomínce na ty časy se Hal suše zasmál. „Víš, jsem sice velitel této lodi, ale pokaždé, když stojím tady na zadní palubě, jako kdybych se vrátil na *Lady Edwinu* a poslouchal otcovo kárání za nějakou chybu. Vždycky se našlo něco, co jsem udělal špatně. Vzpomínáš, jak dlouho mi trvalo, než jsem se naučil pomocí kvadrantu a slunce určovat polohu lodi? Když jsem to zkoušel poprvé, byl kvadrant větší než já. Stál jsem v pravé poledne na horní palubě, nikde ani kousek stínu, a potil jsem se jako sele na rožni. A pokaždé, když se loď zhoupla na vlnách, mě ten zatracený kvadrant málem povalil!“

Aboli se dunivě rozesmál, jeho hlas připomínal vzdálenou bouři, a Hal pokračoval: „A musel jsem s ním mluvit latinsky,

protože latina je jazyk gentlemanů! Nemáš tušení, jaké jsi měl štěstí, že ses nikdy nemusel učit gerundiva a ablativy. Nebo mě tahal za uši, když jsem nedokázal vyjmenovat všechny plachty, které loď nesla. A když se mi jednou povedlo odpovědět správně, otec našel sto dalších věcí, u kterých jsem se mýlil nebo je dělal špatně. A vždycky se to odehrávalo tady na zadní palubě, před očima celé posádky.“ Hal náhle zvažněl. „Víš, v té době jsem ho z duše nenáviděl.“

„Ano, a právě fakt, že dělal, co dělal, i když věděl, že nepochopíš jeho důvody a budeš ho nenávidět, dokazoval lásku, kterou k tobě cítil,“ odvětil Aboli. „Otec tě připravil opravdu dobře. Byl na tebe tvrdý, ale pouze proto, že věděl, jaké zkoušky před tebe bude život neustále klást.“ Afričan se usmál. „Jestli tvůj bůh dopřeje, možná budeš brzy mít vlastního mladého Courtneye, na kterého budeš moci být tvrdý.“

I Hal se usmál. S obtížemi si představoval sám sebe jako manžela, natož otce. „Nejsem si jistý, zda jsem připraven stát se otcem. Občas pochybuju, zda jsem připraven velet vlastní lodi.“

„Ha!“ zvolal Aboli a položil mohutnou tlapu Halovi na rameno. „Porazil a zničil jsi své smrtelné nepřátele. Zachránil jsi tabernákl a svatý grál. Získal jsi srdce ženy, která zvítězila nad mocnými armádami.“ Aboli pomalu sklopil hlavu. „Ano, myslím, že jsi připraven uspat dítě ve své náruči.“

Hal se zasmál. „V tom případě bychom se asi měli připravit na uvítání jeho matky.“

Kapitán velel lodi, jejíž posádku tvořili kostlivci. Téměř všechny své peníze utratil za náklad uložený v několika dřevěných soudcích, které zabíraly jen miniaturní část úložného prostoru plavidla, a nakoupil tedy ty nejlevnější zásoby potravin – plesnivé suchary, do nichž se dali červi, ještě než opustili přístav, shnilou zeleninu a sušené maso tak tvrdé, že se hodilo spíš k podrážení bot než k jídlu. On i jeho posádka byli uprch-

líci. Nemohli se uchýlit do žádného civilizovaného přístavu, kde by si mohli nakoupit nebo vyžebrať potraviny, případně si na ně vydělat práci, aniž by riskovali okamžité zatčení – to samozřejmě za předpokladu, že je některá z pronásledujících válečných lodí nepošle ke dnu dříve, než spatří pevnou zemi. Krátce řečeno to byl člověk, který ze všeho nejméně potřeboval další problémy. Přesto se na něho řítíl jeden nový.

Věděl, že se mizerná situace ještě zhorší, už ve chvíli, kdy se z pozorovacího koše ozvalo: „Kapitáne! V moři cosi plave, přímo před přídílí na pravoboku! Vypadá to jako kus dřeva nebo převrácený člun.“

Kapitán potřásl hlavou a zamumlal pod vousy: „Proč musím slyšet zrovna tohle?“

Na otázku získal okamžitou odpověď, když hlídka ve vrátném hnízdě zvolala: „Něco se tam hýbe! Je to člověk! Viděl nás... A teď mává!“

Kapitán moc dobře věděl, že na něj zírá nejméně padesát párů vyhladovělých očí a že si posádka nepřeje nic jiného, než aby nezměnil kurz ani rychlost a ponechal trosečníka osudu. Poslední, co loď potřebovala, byl další krk, který je nutno žítvit. Velitel nemohl sám sebe s čistým svědomím nazvat křišťálově čestným mužem, rozhodně však nebyl podlý ani zlý. Lump, to jistě, ale žádný ničema. A tak přikázal skasat plachty a spustit člun, aby naložil trosečníka, který se jako zázrakem objevil stovky mil od nejbližšího pobřeží. „To nevadí, chlapci,“ volal na posádku. „Když se nám ten parchant nebude líbit, vždycky ho můžeme sníst.“

Krátce poté vytáhli námořníci ucouraného a sluncem spáleného muže mírně nadprůměrné výšky, ale stejně vyzáblého jako členové posádky, kteří ho zachránili, přes hrazení a položili ho na palubu. Kapitán sestoupil ze zádové nástavby, aby ho pozdravil. Oslovil ho svou mateřštinou a zeptal se: „Dobrý den, pane. S kým mám to potěšení hovořit?“

Muž krátce přikývl a odpověděl stejným jazykem: „Dobrý den i vám, kapitáne. Jmenuju se William Pett.“

5

Judith si dlouho lámala hlavu, co by si měla v den opětného setkání s Halem obléci. Odolávala pokušení nasadit si oceľový hrudní plát, jemně vytepaný podle její postavy, přes který by si natáhla hedvábnou šerpu v národních barvách, červené, žluté a zelené, a pověsila na ni všechny své řády a vyznamenání v celé jejich nádheře zlata a drahých kamenů. Císař jí věnoval rapír z damascénské oceľi, smrtelně nebezpečnou zbraň, která však dokonale odpovídala velikosti a síle ženy. Válečnické ozdoby by se u jejího boku nádherně vyjímalý, až by vystoupila na palubu *Zlatého deště*, a připomněly by mužům, že před nimi nestojí jemné bezbranné stvoření, které nemůže života a práci na lodi ničím přispět, nýbrž bojovnice stejně tvrdá a zocelená bitevní vřavou jako kterýkoliv z nich.

Ale přestože si velmi přála, aby ji ostatní muži respektovali, od svého muže chtěla, aby ji miloval a toužil po ní, a i když si to jen nerada přiznávala, chtěla se mu líbit. Před dlouhým měsícem se jim podařilo ukrást pro sebe jedinou vzácnou hodinu, než je oba povolali na zasedání válečné rady. A přestože každou vteřinu z oné hodiny využili co nejlépe a její touha po něm se dočasně nasytila, vzpomínka na slastnou extázi, kterou v ní vyvolal, učinila následné odloučení o to víc nesnesitelným. Nenáviděla pomýšlení, že by se v budoucnu mělo ještě něco postavit mezi ně. Vojenskou výzbroj a vyznamenání tedy uložila do zavazadla, které si vezme na palubu, a oblékla si tradiční bílé etiopské šaty z čisté bavlny, které jí sahaly ke kotníkům s lemy kolem krku, rukávů a nohou ozdobenými výšivkami jasných barev s převládajícím motivem zlatého kříže. Na

krku jí viselo několik náhrdelníků ze zlata a jantarových krůpějů, v uších kulaté zlaté náušnice s perlami uprostřed.

Vlasy si spletla do copů, které stočila k temeni a zakryla přilbicí tvořenou dvěma dlouhými, umně propletenými šňůrami perel a zlatých korálků. Jedna se táhla vodorovně kolem hlavy a na ni navazovala druhá, vedená od týlu k čelu, uprostřed něhož se pod linií vlasů skvěla nádherná malá zlatá brož s perlami odpovídající náušnicím, která zároveň sloužila jako spona čelenky. Nakonec si Judith na znamení skromnosti a ctnosti přehodila přes hlavu a ramena závoj z bílé průsvitné gázy. V soukromí si ráda hrála na konkubínu, ale na veřejnosti zůstane její pověst neposkvrněná.

Do přístavu přijela kočárem doprovázeným císařskou jízdní gardou vystrojenou v parádních uniformách. Jezdci drželi vztyčená kopí, na nichž vlály praporky s vyšíтым etiopským lvem. Kočár zastavil u přístavní hráze a čestná stráž okamžitě vytvořila pevný půlkruh na ochranu před přihlížejícím davem. Lidé se sbíhali ze všech stran, dychtiví spatřit národní hrdinku. Nemohli uvěřit, že bájná Judith Nazetová, která v jejích očích dosahovala mytické slávy a velikosti, se najednou ocitla mezi nimi. Velitel gardy sesedl, přiskočil ke kočáru, otevřel dvířka a vytáhl skládací schůdky. Pak ustoupil, aby všichni viděli, jak legendární postava vystupuje z kočáru.

Judith očekávala, že její příjezd přiláká početné zástupy, a chtěla lidu znovu připomenout slavné vítězství, na něž mohl být právem hrdý – mnozí přítomní muži bojovali v armádě pod jejím velením. Proto se na poslední chvíli přece jenom rozhodla vzít si šerpu se svými mnoha vyznamenáními. Když stanula vedle kočáru a zlaté paprsky dopoledního slunce dopadly na všechno to zlato, drahé kameny a lesklé barevné medaile na její hrudi, zářila spíš jako bohyně než smrtelná žena. Z davu se ozval obdivný výdech, který přehlušil jásot. Ale přestože se usmívala na diváky a mávala jim, její oči i srdce patřily jedinému muži.

Hal Courtney na ni čekal u paty schodů, které vedly na molo. Velel sice válečné lodi, byl členem Řádu zlatého lva Etiopie a mohl se pyšnit titulem námořní rytíř Řádu chrámu svatého Jiří a svatého grálu, který vyrostl na troskách středověkých templářů a sdružoval nejschopnější námořníky své doby – jeho členem byl Halův otec i děd –, ale neozdobil se žádným hodnostním označením, medailemi ani odznaky svého postavení. Stál před Judith s vlasy staženými prostou černou stužkou, oblečený v čerstvě vyprané bílé košili, vzadu na krku otevřené a volně zastrkané do krátkých kalhot černé barvy. Zářivá látka se v mírném vánku lehce vzdouvala a občas nechávala zahlédnout štíhlý svalnatý trup. U boku mu visel meč z toledské oceli se zlatým a stříbrným jílcem zakončeným hruškou ozdobenou velkým safírem. Tuto zbraň osobně věnoval jeho pradědovi největší z admirálů královny Alžběty, samotný sir Francis Drake.

Jak se Judith dívala na svého muže, naplněného silou a zdravým sebevědomím, dosud přísný výraz jeho tváře roztál v téměř chlapeckém úsměvu, prozářeném nadšením a neskrývanou touhou.

V žáru bitvy stála Judith pevně jako skála, v obřadní síni dokázala při zasedání válečné rady čelit námitkám mužů dvakrát nebo dokonce třikrát starších než ona, kteří ji převyšovali nejen vzrůstem a fyzickou silou, ale i tvrdě vydobytou reputací. Ani oni, ani žádný nepřítel ji nedokázali zastrašit. Avšak nyní, v přítomnosti Hala Courtneye, cítila, jak se jí podlamují kolena a zrychluje dech. Náhle se jí zatočila hlava, a kdyby k ní Hal nepřistoupil a nevzal ji do náruče, byla by snad upadla. Chvíli ho nechala, ať ji drží, vychutnávala si sladký pocit bezmoci a přes tlukot srdce sotva vnímala jásot davu a Halova slova.

Nejasně si uvědomovala, že ji vede špalírem stráží a že jim jezdci vpředu prorážejí cestu tlačíci se rozjásanými zástupy a postupují k okraji mola. Slyšela, jak diváci provolávají *El Tazar* – barakuda. Toto přízvisko Hal získal, když se *Zlatým deštěm* ničil loďstvo nepřátel Etiopie. „Opatrně, má drahá,“

upozornil ji a Judith se nechala za ruku vést po kamenných schodech. Hal jí pomohl do pinasy, malé ozbrojené plachetnice. Jediná plachta byla skasána, ale u každého z osmi vesel seděl statný námořník a nejstarší Halův loďmistr Velký Daniel Fisher svíral páku kormidla.

„Vítejte na palubě, paní,“ přivítal ji Velký Daniel. „Doufám, že mě nebudete považovat za troufalého, ale jste to nejhezčí, co jsme všichni, jak tady sedíme, za velmi dlouhou dobu viděli.“

„Děkuji, Danieli.“ Judith se šťastně zasmála. „Vůbec si nemyslím, že jste troufalý.“ Rozhlédla se po člunu a zeptala se Hala: „Kde je Aboli? Nevěřím, že by tě při takovéto příležitosti pustil z dohledu.“

Hal pokrčil rameny, bezmocným rozhozením paží naznačil absolutní nevědomost a s očima přehnaně vykulenýma opáčil nevinně: „Nemám tušení, kam zmizel. Neviděls ho, Danieli?“

„Ne, pane, ani koutkem oka.“

„Co vy ostatní?“

Posádka jako jeden muž zaraženě sklonila hlavu a ozvaly se mumlavé negativní odpovědi. Judith pochopila, že se něco chystá, ale ráda přistoupila na jejich hru. „No, je mi líto, že se s ním nemůžu pozdravit,“ posteskla si a usedla na lavici vedle Hala, který přikázal: „Odrazit od břehu. Zavez nás prosím k lodi, loďmistře.“

„Rozkaz, pane.“ Velký Daniel vychrlil rozkazy. Počkal, až se pinasa odpoutá od mola, a natočil kormidlo, aby před člunu směřovala ke *Zlatému dešti*, který se houpal na vlnách několik set yardů dál.

„Vypadá nádherně,“ pochválila Judith a po očku se zadívala na Hala. Věděla, jak je na svou loď pyšný, a i teď ji nadšeně pozoroval.

„No, trochu jsme ji s chlapci uklidili a vyčistili,“ utrousil nonšalantně.

„Donutil nás otročit sedm dní a nocí, až jsme měli kůži na prstech sedřenou na kost,“ upřesnil Daniel.

„Chudáku Danieli,“ politovala ho Judith. „Snad s vámi nejednal příliš tvrdě.“

„Však znáte kapitána Courtneye, paní. Je po svém otci, potrpí si na čistotu a pořádek.“

Vítr jeho slova málem odvál, ale Judith znala Hala opravdu dobře a věděla, že mu Daniel nemohl složit větší kompliment. Stiskem ruky mu naznačila, že slyšela a pochopila. Jak se blížili ke *Zlatému dešti*, Daniel přikázal mužům vytáhnout vesla. Ta se okamžitě vztyčila do vzpřímené polohy a pinasa přirazila k mnohem větší lodi s ťuknutím jemným jako pohlazení motýlího křídla. Z paluby sjela lana a veslaři je upevnili k úchytkám pinasy. Podél trupu visela síť, po níž mohli námořníci vyšplhat nahoru. Judith vstala a vykročila k síti, Hal ji však vzal něžně za loket a křikl nahoru.

„Spusťte houpačku, chlapci, a pěkně pomalu, jestli smím prosit.“

Judith vzhledla a spatřila široký trámec vrátku vystrčený přes brlení.

„S jeho pomocí dopravujeme na palubu zásoby,“ vysvětlil Hal. „Řekl jsem si, že dnes bychom ho mohli využít k lepšímu účelu.“

Trám zdobily bohaté girlandy zářivě barevných květů, až připomínal vodorovnou tropickou májku. Od kladky na jeho konci visel na laně hedvábný postroj ozdobený barevnými stužkami, signálními vlaječkami a dalšími tretkami, jimiž se ho posádka snažila zkrášlit. Postroj klesl k pinase a Hal do něj usadil Judith jako na zahradní houpačku.

„Postarej se, aby se dáma dostala nahoru bezpečně a ve zdraví,“ přikázal kapitán Danielovi. Pak letmo políbil Judith na tvář a řekl: „Sejdeme se na palubě, má drahá.“

Hal skočil na síť a začal po ní šplhat rychle a hbitě jako opice na strom. Judith se té představě zasmála a pak se přidržela postroje, protože Daniel křikl na muže u lana: „Táhněte!“ a postroj se zvedl do vzduchu. Nyní již válečník generál Nazet zcela zmizel a zůstala Judith, zamilovaná dívka prožíva-

jící největší životní štěstí. Poplašeně a vzrušeně vyjekla, když stoupala podél trupu a pozorovala Hala, jak na vrcholu sítě přeskakuje brlení a zastavuje se u hloučku mužů.

„Tříkrát hurá kapitánově dámě!“ zvolal kormidelník *Zlatého deště*, ostřílený veterán Ned Tyler. „Hip-hip!“

Judith usazená v postroji se vynořila několik stop nad hrazením a uvítal ji ohlušující pokřik.

„Hurá!“ ryčeli muži a mávali klobouky, zatímco otočný trám vrátku přemísťoval půvabnou pasažérku nad palubu. Ve chvíli, kdy Ned Tyler potřetí vykřikl „hip-hip“, Judith se pustila postroje a seskočila na vydrhnutá prkna. Dopadla ladně a pružně jako akrobatka a znovu se ocitla v Halově náruči. Když kolem ní doznívala ozvěna posledního a nejhlasitější „Hurá!“ pálily ji rty po příliš krátkém polibku, který ji naplnil vzrušujícím očekáváním události nejbližší noci a téměř nesnesitelnou frustrací, že musí čekat tak dlouho.

Hal se od ní odtáhl. „Ptala ses po Abolim. Snad se nyní dozvíš víc.“

Vykřikl několik slov v jazyce, kterému Judith nerozuměla, věděla jen, že je africký. O několik vteřin později zazněla odpověď, hlasitý pronikavý výkřik, v němž ihned poznala začátek oslavného hymnu. Následovalo sborové „Huh!“ desítek mužských hrdel, následované mohutným dupnutím stejného počtu nohou. První hlas pokračoval ve zpěvu, zatímco se bílí námořníci shlukli ke stranám paluby a Judith se otevřel pohled, při kterém se jí rozbušilo srdce stejně prudce jako v Halově objetí.

Na holých prknech stál Aboli. Na hlavě se mu houpala vysoká čelenka z per bílých jeřábů, která mu ještě přidávala na impozantním vzrůstu, takže se víc než obyčejnému smrtelníkovi podobal obrovi nebo nějakému lesnímu bohu. V ruce svíral krátký oštěp s širokou čepelí a kolem krku mu visel náhrdelník z leopardích ocasů.

Za ním se seřadila Amadoda, muži z jeho kmene, kteří se uvolili sloužit na *Zlatém dešti* a rychle prokázali, že na moři

jsou stejně schopní a smrtelně nebezpeční jako bývali v leších a savanách své rodné země. I oni nesli na hlavách členky z jeřábího peří, žádný však nebyl tak vysoký a majestátní jako Aboli, jejich náčelník.

Postoupili kupředu a připojili své hlasy ke zvучným harmoniím, jimiž oslavovali chrabrost, kamarádství a ochotu zemřít pro správnou věc. Shromážděná posádka zírala s otevřenými ústy, protože divadlo, kdy se černí bojovníci projeví v celé své nádheře, dosud neviděla. Muži se zastavili dva kroky před Halem a Judith a jejich zpěv a dupot, jejich výkřiky a dokonale sladěné pohyby vytvořily úžasné baletní představení, které v sobě spojovalo tanec, vojenský drill a ničím nezkalenou radost a pýchu na to, že jsou opravdoví válečníci.

Píseň dozněla a posádka spustila bouřlivý potlesk. Judith se k ní nadšeně připojila, neboť i ona byla dítětem Afriky, a přestože nerozuměla slovům, přesně chápala ducha písně. Ale to už k ní přistoupil Aboli, s dvorskou důstojností sňal členku a položil ji za sebe na palubu. Pak klesl na jedno koleno, uchopil Judith za pravici, sklonil hlavu a políbil jí ruku – urozený šlechtic vzdával hold své královně.

Judith byla unesena velkolepostí jeho gesta, a když mohutný černoch vstal, podržela jeho ruku ve své a řekla: „Děkuji, Aboli, děkuji ti z celého srdce.“ Věděla totiž, že se jí zavázal a že se na něho může vždy a ve všem absolutně spolehnout.

Hal vzal Aboliho za druhou ruku. „Děkuji, věrný příteli, bylo to úžasné.“

Aboli se usmál. „Jsem vladař Amadody. Jaké jiné by to mělo být?“

Oslava začala. Dopoledne ustoupilo odpolední a to se přelilo ve večer. Jedli, pili, hodovali a pak hudebníci vytáhli nástroje – housle, dudy a bubínky – a začal tanec. Judith nechala Hala, aby ji vyvedl na parket a vytáčela se s ním v improvizované kombinaci rejdrováku a gigy do taktu udávaného námořnickou kapelou. Některé domorodé kuchařky a služby se rovněž zapojily do tanečního reje, ovšem Hal dal posádce jed-

noznačně na srozuměnou, že pokud nějakého muže přistihne, že se násilím dobývá na ženu, dá mu okusit biče. Když konečně zapadlo slunce, kapitán vystoupil na zád'ovou palubu, přehlédl veselící se mumraj a vyžádal si ticho.

„Ztište se, vy ničemní ochlastové,“ zvolal, ale nezdálo se, že by sám byl zcela střízlivý. „Chci vám všem říct pár slov.“

Vstříc mu vzlétly povzbudivé výkřiky a ojedinělé dobrosrdečné hvizdy. „Tak poslouvejte. Moje jméno – moje celé a správné jméno zní sir Henry Courtney.“

„Jasná věc, kapitáne! Všichni víme, kdo jste,“ volala na něj posádka.

„To je dobře, protože vám to říkám z jednoho důvodu, který vám brzy objasním. Ale nejdřív mi dovoluňte říct tohle: zítra odplouváme do Anglie.“

Anglosaská část posádky propukla v bouřlivý jásot. „Ti z vás, kdo pocházíte z Afriky,“ pokračoval Hal, „se samozřejmě můžete svobodně vrátit do své domoviny. Ovšem ne dříve, než dokončíme poslední úkol.“

Hal si odkašlal. „Jak zajisté víte, můj otec sir Francis Courtney se s pomocí mnoha z vás zmocnil řady lodí, které pluly pod vlajkou Holandské republiky i jiných zemí...“

„Zatracené sýrové hlavy!“ zařval kdosi a dostalo se mu velkého ocenění od ostatních.

„A z ukořistěných lodí získal značné množství zlata, stříbra a jiných cenností. My si teď pro ten poklad zajedeme a vy všichni, jeden každý z vás, dostanete svůj podíl, rovný a spravedlivý, odstupňovaný podle délky služby a postavení. Můžu vám slíbit...“ musel zvýšit hlas, aby překřičel vzrušený povyk, „že nikdo si neodnese méně než padesát liber, a to je ten nejnižší odhad.“

Chvilí se usmíval radosti svých mužů a pak si zdviženou paží znovu vyžádal klid. „Každý z vás si odměnu plně zaslouží. Žádný kapitán si nemohl přát lepší, odvážnější a věrnější posádku, než jste byli vy. Stonásobně jste prokázali svou cenu jako námořníci i bojovníci. Zavázali jste se mi slavnost-

ním slibem a teď se já zavazuji vám. Zavezu vás zpátky domů a poskytnu vám dostatečné prostředky, abyste mohli vést pohodlný život. Ale nejdřív, pánové, bych chtěl navrhnout přípitek. Pozvedněte prosím sklenky na počest ženy, kterou si odvážím domů, ženy, která se stane mou právoplatnou manželkou. Připijte na zdraví mé milované Judith. Pánové, připijte na zdraví nastávající lady Courtneyové!“

Jen co první přípitek zmizel v žíznivých hrdlech, ozvaly se z posádky návrhy na další. A po nich se Hal s Judith konečně mohli uchýlit do soukromí kapitánské kajuty. *Zlatý déšť* nechal postavit bohatý aristokrat, proto loď nepostrádala pohodlí. V královském námořnictvu neexistovalo válečné plavidlo, které by svému veliteli poskytovalo lepší komfort. Na desce elegantního, jemně vyřezávaného psacího stolu bylo dost místa pro doplňování palubního deníku a perské koberce vyvolávaly v návštěvnících dojem, že se ocitli v salonu šlechtického venkovského sídla nebo londýnského bytu, a ne na nižší palubě zaoceánské plachetnice.

„Od tvé poslední plavby na *Zlatém dešti* jsem podstatně vylepšil ložní uspořádání,“ oznámil Hal, když se zastavil přede dveřmi své kajuty. „Lodnímu tesaři to zabralo celý týden. Teď zavři oči...“

Judith poslechla a Hal otevřel dveře, vzal ji za ruku a uvedl ji do svého osobního království. Ušla naslepo ještě několik kroků, než ji zastavil. „Už můžeš oči otevřít.“

Závěsné lůžko, které se před ní vznášelo, bylo dvakrát širší než to původní, a místo dvou háků viselo na čtyřech. Halily je závěsy z průsvitné tkaniny a pod přehozem z šedého damašku se stříbrným tkaným vzorem se rýsovaly polštáře a přikrývky z nejjemnější egyptské bavlny.

„To je krása, Hale,“ vydechla Judith.

„Ložní prádlo jsem našel na dhau, kterou jsme zajali,“ vysvětlil Hal s úsměvem. „Podle jejího kapitána bylo určeno pro šejkův harém. Objasn timer jsem mu, že ho dokážu využít lépe.“

„Skutečně?“ prohodila Judith laškovně. „A jaké využití máš konkrétně na...?“

Otázku nedokončila, protože Hal ji prostě zvedl, položil na damaškový přehoz a vyskočil za ní. V duchu si blahořečil, že přikázal tesaři, aby otestoval pevnost háků a ujistil se, že snesou jakékoliv zatížení.

6

Když Buzzard poprvé vyplul na sever, aby zkusil štěstí ve službách arabské invaze do Etiopie, ani v nejmenším se nezajímal o náboženské nebo politické otázky a vybral si tu stranu konfliktu, která mu podle jeho přesvědčení nabízel větší prospěch. V té době neznal jediné arabské slůvko. Arabštinu považoval za ohavnou řeč hluboko pod svou důstojnost. Brzy ovšem pochopil, že neznalost jazyka pro něj znamená významnou nevýhodu, protože muži kolem něj se mohli libovolně domlouvat a on vůbec netušil, o čem mluví. Začal se tedy učit arabsky a pokračoval v tom i během rekonvalescence, takže teď bez obtíží rozuměl, když mu mahárádža Sádik chán Jahan řekl: „Musím Vašemu Lordstvu blahopřát k pozoruhodnému uzdravení. Přiznávám, že jsem nevěřil, že vůbec někdy vstanete z postele. A teď se na sebe podívejte.“

Ve své pompézní okázalosti byl Buzzard mistrem potutelné blahosklonnosti a neupřímných komplimentů. Proto ani v nejmenším nevěřil, že ten nadutý chlap před ním myslel vážně jediné medové slůvko, které mu přešlo přes rty. Kontrast mezi indickým vladařem, oděným v hedvábí vyšívaném zlatem a ověšeným šperky jako nějaká královská milenka, a jím samotným, zmrzačeným jednorukým Kalibanem s kůží jako pečené vepřové a obličejem ohavnějším než ten nejošklivější kamenný chrlič, byl prostě příliš propastný, aby se dal překlenout slovy. Jenomže Buzzard byl ten, kdo žebrá, a neměl na vybranou, takže krátce přikývl a zasípal: „Vaše královská Výsost je příliš laskavá.“

Popravdě řečeno se jeho uzdravení, jakkoliv jen částečné, skutečně podobalo zázraku a bylo výsledkem mimořádného

vzepětí vůle. Buzzard ležel na lůžku a prováděl inventuru vlastního těla. Soustředil se jen na ty části, které alespoň trochu fungovaly. Nohy neměl polámané, a přestože je pokrývala zjizvená tkáň po spáleninách a řezných ranách, zdálo se, že svaly pod poničenou kůží dokážou tělo unést a pohybovat jím. Levou paži sice ztratil, ale pravá mu zůstala a ruka i s třemi prsty si zachovala schopnost úchopu, takže jednoho dne udrží i meč. Viděl na jedno oko a slyšel na jedno ucho. Nemohl už normálně žvýkat a trávicí ústrojí se vyznačovalo protivnou citlivostí, takže dokázal pozřít jen řídkou kašovitou stravu. Ale potravu přijímat mohl, a jestliže se měl omezit na neslanou nemastnou omáčku, stejně mu to nevadilo, neboť jeho jazyk ani patro nebyly schopny rozlišit chuť bez ohledu na to, kolik soli, cukru nebo koření bylo do pokrmu přidáno.

Především si však Buzzard zachoval zdravou mysl. Trpěl úpornými návaly migrény a bolely ho všechny části těla – kupař i ty, o které přišel. Přesto dokázal jasně uvažovat, plánovat, kalkulovat – a nenávidět.

Při životě jej držela především nenávist. Donutila ho vstávat z postele, i když, zejména zpočátku, neustále padal, dosud nezvyklý na porušenou rovnováhu těla. Hnala ho během vyčerpávajícího a zničujícího posilování pravé paže, kdy až do zemdlení zvedal pytel prosa vypůjčený z Jahanovy kuchyně a při každém nádechu ho v krku a plicích páliło, jako kdyby pil žíravou kyselinu.

Vládce Jahana jako by černý žár planoucí v Buzzardově duši fascinoval. „Prosím, nenechte se rušit, pokračujte ve cvičení,“ naléhal a přistoupil k mrzákovi. Vůbec se nenamáhal zamaskovat směsici odporu a zájmu, kterou v něm vzbuzovala otřesná lidská troska.

Buzzard na sobě cítil Jahanův panovačný pohled a touha po vzdoru jej vybičovala k nadlidskému výkonu. Znovu a znovu zvedal těžký pytel, i když unavené svaly a spálené průdušky žadonily, aby přestal. Zmocňovala se ho malátnost, vnímal, jak se mu po kůži rozlévá vrstva hnisu a krvavého

potu. Ocitl se na samém prahu zhroucení, když se ozvalo zaklepání na dveře a do místnosti vstoupil jeden z Jahanových hodnostářů. Muž nedokázal skrýt šokovaný výraz tváře, když pohlédl na Buzzarda, který stál v hlubokém předklonu, pravou rukou se opíral o stehno a hřbet se mu zvedal namáhavými nádechy. Ovládl se však a oslovil vládce: „U brány je jakýsi chlap a dožaduje se audience, Vaše vznešená Excellence. Tvrdí, že se jmenuje Ahmed a že pracuje s kůžemi. Prý již dokončil úkol, kterým jste ho pověřil. Když jsem ho však požádal o podrobnosti, odmítl mluvit, protože jste ho zavázal mlčením.“

Jahan se usmál. „To je pravda. Pošlete ho za mnou.“ Obdařil Buzzarda, který pořád v předklonu lapal po dechu, obzvlášť pohrdavým úšklebkem a utrousil: „Koupil jsem Vašemu Lordstvu drobný dárek. Je to jen taková maličkost, ale věřím, že pro vás zajímavá.“

William Grey, konzul Jeho Veličenstva v sultanátu Zanzibar, stál v řadě prosebníků, kteří čekali, aby mohli předložit svou poníženou supliku v paláci mahárádži Sádika chána Jahana, a proklínal svou smůlu a fatálně chybnou úvahu, jež ho přivedla do této nesnesitelné situace. Po celá léta pobytu v Zanzibaru ho vládce přijímal jako ctěného hosta, protože patřil k nejvlivnějším, nejbohatším a nejmocnějším příslušníkům zanzibarské společnosti. Grey totiž nejenže zastupoval největšího evropského monarchu, on také konvertoval k islámu. Změna víry mu přinesla četné výhody a zaručila přístup k osobám a na místa, kam by se žádný křesťan nedostal. Je nomže potom se v sultanátu objevil ten potměšilý Skot Angus Cochran, oficiálně titulovaný lord z Cumbrae, ale jinak známý pod přiléhavou přezdívkou Buzzard, těsně následovaný arogantním štěnětem Henrym Courtneyem, a klidný privilegovaný život, který si Grey s takovým úsilím za ta léta vybudoval, se během několika krátkých měsíců ocitl v troskách.

Na počátku zkázy stálo Buzzardovo naléhání, aby mu Grey zajistil pověření ománského sultána k boji proti etiopskému císaři. Pirátský Skot chtěl zbohatnout na válečné kořisti získané od křesťanů a s radostí uhradil rozumný poplatek, který si Grey za své služby účtoval. Aby si ho zasloužil, konzul skutečně Buzzardovi opatřil korzářský list. Jakmile ho Skot držel v rukou, odplul k Africkému rohu a začal plnit úkol, jímž byl pověřen.

O pět týdnů později připlul mladý Courtney. Zdálo se, že rovněž dychtí zapojit se do války proti Etiopii, a stejně jako Buzzard si opatřil korzářský list. Nikoho tehdy nepřekvapilo, že se Courtney snažil o probíhajícím střetu zjistit co nejvíc a že zajásal nadšením, když zjistil, že se do námořních akcí zapojil i lord z Cumbrae. Grey se tehdy nad jeho zájmem o Buzzarda nepozastavil. Proč také? Muslimové získají druhou těžce vyzbrojenou bitevní loď, s jejíž pomocí mohou plně kontrolovat vody mezi Arábií a africkým pobřežím. A jako člověk, který pomohl obě plavidla zapojit do bojů, si Grey vyslouží ještě větší vážnost.

Co se však nestalo – Courtney potajmu zvedl kotvu a bez rozloučení vyplul za Skotem, vytratil se jako zrádce, nevděčný muž dvou tváří a v boji se postavil na stranu etiopského císaře a jeho vojevůdce generála Nazeta. Až mnohem později vyšlo najevo, že od počátku sledoval jediný zájem – pomstít se Buzzardovi, jemuž kladl za vinu smrt svého otce. Zanedlouho se na Zanzibar donesla zpráva, že Courtney Skota našel a napadl jeho loď. Povídalo se, že Buzzard bojoval až do hořkého konce a zahynul při požáru svého *Racka*, s nímž klesl na mořské dno.

Za starých dobrých časů by si Grey mohl tyto zvěsti ověřit a získat mnohem podrobnější informace, k nimž obyčejní smrtelníci neměli přístup. Jenomže za dané situace to již nebylo možné. Courtney totiž začal napadat, zajímat a potápět arabská plavidla po celém Rudém moři, k velké nelibosti jejich majitelů, kteří tak přišli nejen o majetek, ale i o zdroj příjmů

z prodeje lodního nákladu. Tito muži pokládali Greye za alespoň částečně odpovědného za své škody a podle toho s ním jednali.

Nyní se mu všechny dveře na Zanzibaru – tedy alespoň ty, na kterých záleželo – zabouchávaly před nosem a Grey už nevěděl víc než ten nejposlednější pouliční žebrák nebo hospodský opilec. Nezbyvalo mu než opakovaně chodit k branám paláce s nadějí, že se Jeho ctihodné, vznešené a milostivé Výsosti Sádiku chánu Jahanovi zželi konzulovy neutěšené situace a dovolí mu přednést jeho suppliku. Grey se zadíval k čelu řady čekajících a spatřil Osmana, dodavatele a pasáka žen a mladých hochů, s nímž kdysi pravidelně obchodoval, ale teď už se celé měsíce nepolaskal s žádným z jeho vybraných kousků kteréhokoliv pohlaví. Osman – nic víc než mizerný obchodník s lidským masem! – smutně pokrčil rameny a oznámil, že už si nemůže dovolit stýkat se s člověkem Greyovy reputace.

Konzul soutil hněvem, když viděl, jak Osman nenuceně rozmlouvá se strážemi u brány. Na jeho smysly nesnesitelně útočil tlak ostatních žadatelů, jejich hlasité brebentění a pach nemytých těl. Grey žil už dlouho v tropech a kromě náboženství přijal i arabský způsob oblékání. Dlouhé volné hábity byly mnohem pohodlnější než těžké a upjaté kabátce, které tvrdohlavě nosila většina Angličanů bez ohledu na zeměpisnou polohu a klimatické podmínky. Nicméně i on se teď potil jako sele na rožni a teplota mu ještě stoupla, když spatřil obchodníka s koženými výrobky Ahmeda, jemuž strážný právě milostivě pokynul, že může vstoupit do paláce. Ahmed nesl velkou krabici podobnou těm, do kterých dámy ukládají své klobouky, ale Grey tomu nepřikládal žádný význam.

O několik minut později se u brány objevil palácový hodnostář a promluvil několik slov s velitelem stráže. Tři hlídači okamžitě vyrazili mezi čekající prosebníky a údery dlouhých dřevěných palic si razili cestu zástupem mužů a žen. Grey sebou škubl, když si uvědomil, že směřují přímo k němu. Zpani-

kařil a pokusil se utéci, ale dav se na něj tlačil tak silně, že se prakticky nemohl pohnout. To už se nejen příšerně potil, ale také kvičel jako sele při porážce. Strážní ho popadli za lokty a napůl ho vlekli, napůl nesli k bráně, pak prošli do paláce a bez cavyků hodili konzula na ozdobnou dlažbu.

Grey se zadýchaně postavil a zjistil, že stojí tvář v tvář hodnostáři, který pustil do paláce Ahmeda. „Pojďte prosím tudy, efendi. Jeho Výsost si ve své bezbřehé moudrosti a milosrdenství přeje s vámi mluvit.“

Následoval úředníka křížovou chodbou ponořenou do chladivého stínu kolem fontán zurčících v atriu a všiml si, že ho v těsném závěsu doprovázejí tři strážní, kteří jej vytáhli z davu. Palice odložili, ale u pasu jim na šarlatových šerpách visely hrozivě zakřivené šavle.

Greya napadlo, že audience u mahárádži nakonec nemusí být oním požehnáním, za které se tak dlouho modlil.

7

Buzzardovi sice nefungovaly všechny smysly, ovšem stále dokázal vyčenichat krysu, když se mu ocitla přímo pod nosem. Ten pohanský bastard Jahan měl něco za lubem, to bylo jasné, jenomže co? A jak do jeho plánů zapadá jakýsi bezvýznamný koželuh?

Odpovědi na tyto otázky nenašel a jeho úvahy přerušilo zaklepání na dveře. „Vstupte!“ zvolal Jahan a do místnosti nevěšel nikdo menší než vypasený konzul Jeho Veličenstva v Zanzibaru, hrůzou roztřesený jako sulc. Buzzard počkal, až se jeho krajan dostatečně poklonil mahárádžovi a zahrnul jej spoustou lichotek, a pak zasípal: „Dobrý den, pane Greyi. Nečekal jsem, že vás ještě někdy uvidím.“

Mrzák už si zvykl na chabě skrývaný výraz šoku, znechucení a nucení ke zvracení (v extrémních případech nezůstalo jen u nucení), který jeho zjev vyvolával. Greyovy rozpaky však většinu pozorovatelů překonaly. Bez jediného hlásku otevíral a zavíral pusy, jak marně hledal vhodná slova, až nakonec vykoktal: „Ale... Ale... Vy přece máte být mrtvý.“

Buzzard roztáhl zbytky rtů do grimasy napodobující úsměv. „Evidentně mrtvý nejsem. Všemohoucí zřejmě se mnou ještě má na tomto světě jakési plány, než mě k sobě povolá.“

„Alláh je vskutku vševědoucí a milosrdný,“ opáčil Grey a po očku se zadíval na Jahana, aby si ověřil, zda ocenil jeho projev zbožnosti.

Mahárádža se ujal slova. „Když jste se tedy vy dva opět šťastně shledali, dovolte, abych vám vysvětlil důvod této audience. Začnu prohlášením, že vás oba činím osobně odpovědnými za nenahraditelné ztráty na životech i majetku a za

všechny škody, které našemu loďstvu způsobil ten špinavý nevěřící pes Henry Courtney. Nejen já, ale také můj bratr Velký mogul voláme po nejpřísnějším potrestání Courtneye a jeho mužů a naše srdce vášnivě touží po pomstě. Je zde však jistý problém. Můj bratr právě vede jednání s Východoindickou společností o vzájemném obchodu mezi našimi državami v Indii a Anglickým královstvím. Bratr věří, že nám dohoda přinese obrovský prospěch, a přirozeně si nepřeje ohrozit její uzavření a budoucí zisky tím, že by vedl otevřenou kampaň proti jednomu z poddaných Jeho Veličenstva anglického krále, zejména když onen poddaný pochází z prominentní rodiny.“

„Courtneyovi že jsou prominentní rodina?“ zapochyboval Buzzard neslyšně. „Toto tvrzení by jistě překvapilo všechny barony a baronky, kteří o nich v životě neslyšeli.“

„V důsledku toho musíme vést odvetný úder diskrétně a opatrně, používat pro naplnění našich cílů prostředníky. A kdo se pro tuto roli hodí lépe než muži jako vy? Oba máte pádný důvod kapitána Courtneye nenávidět. Osobně se s ním znáte, víte, jak uvažuje, a jsem si jist, že oba dychtíte napravit své nedávné selhání, za které by vás méně milosrdný vladař než já nechal popravit.“

„Přeje si Vaše královská Výsost, abychom kapitána Courtneye zabili vlastní rukou?“ zeptal se Grey s neskrývaným úlekem.

„Inu, vlastní rukou zřejmě ne,“ ujistil ho Jahan. „Obávám se, že vy se mu vůbec nemůžete rovnat, konzule, a tady náš lord na něj nestačil, ještě když měl obě ruce, takže s jednou má sotva šanci. Jsem si však jistý, že vymyslíte nějaký způsob, jak Courtneye dostat. Najděte ho a polapte do pasti, o jeho likvidaci se už postarají jiní. Vy si pak můžete připsat zásluhu za jeho smrt. Každý přece ví, že jste ho oprávněně nenáviděli. Vy, konzule Greyi, za zradu a podvod a vy, ubohý lorde z Cumbræ, za to, jakou příšeru z vás udělal.“

„A když odmítneme Courtneye pronásledovat?“ zeptal se Buzzard.

Jahan se rozesmál. „Ale jděte, vy samozřejmě neodmítnete! Za prvé vám nabídnu veškeré lidské a materiální zdroje, které potřebujete pro vykonání pomsty, po níž tolik toužíte. A za druhé, pokud nepřistoupíte na mé podmínky, vy i konzul Grey zemřete v tento den a v této budově. Jsem milosrdný vladař, ale podruhé se už nedopustím stejné chyby a nenechám urážku bez trestu.“

Grey se vrhl na podlahu a poníženě blekotal a vzýval Alláha. „Vaše Výsost je příliš laskavá a bídny červ jako já si takovou milost snad ani nezaslouží. Možností posloužit vám jsem ne-
výslovně poctěn.“

„Ano, ano, konzule, děkuji vám, ale zvedněte se laskavě a stůjte přede mnou jako muž,“ opáčil Jahan. Pak se tázavě zadíval na Buzzarda. „A vy?“

„Ano, udělám to. Dokonce vám řeknu, kam má ten zatracený pederast namířeno. Existuje totiž jedno místo, které určitě navštíví.“

„Všechno pěkně po pořádku,“ krotil ho Jahan. „Nejdřív vám musím říct, milý Cumbrae, že jak jsem vás v posledních týdnech pozoroval, zdá se mi, že máte příliš citlivou kůži, abyste přežil vystavení se ostrému slunci nebo větrům a sprškám slané vody, které na vás zaútočí, jakmile byste vstoupil na loď. Proto jsem pro vás objednal speciální pokrývku hlavy, která vás ochrání.“

Hlasitě zatleskal a Ahmed ihned otevřel krabici a vytáhl z ní předmět, který Buzzardovi připadal jako nějaká kožená čepice nebo kápě. Kůže byla ozdobena jakousi malbou, Ahmad ji však držel tak, že Buzzard detaily nerozeznával.

Ale to už k němu řemeslník vykročil s pohledem upřeným do země, jako kdyby se bál pohlédnout do přílišně znetvořeného obličeje. Když ke skotskému pirátovi přistoupil, vyvstal další problém – byl o celou hlavu menší než Buzzard. Prosebně se zadíval na Jahana, který pokývl hlavou a požádal: „Buďte tak laskav a skloňte hlavu, Cumbrae.“

„Já neskláním hlavu před nikým!“ zasípal Buzzard.

„V tom případě o ni přijdete.“ Jahan se odmlčel a pak pokračoval smířlivým tónem: „Prosím nenutě mě k tomu. Skloňte

hlavu a umožněte mému řemeslníkovi dělat jeho práci. Odměním se vám vším, co budete potřebovat k vykonání pomsty, po které tak zoufale toužíte. Jestli odmítnete, zemřete.“

Buzzard sklonil hlavu a o chvíli později sebou škubl a nepodařilo se mu potlačit bolestný výkřik, jak mu Ahmad přetahoval koženou kuklu přes rozedranou a spálenou hlavu. Najednou hleděl na svět jediným otvorem vystřiženým v kožené masce, která mu těsně přiléhala k obličeji, jako kdyby byla podle něj vymodelována. Dýchat mohl dvěma dírkami pod nosem, ale pokud to dokázal posoudit, kromě úst mu kožená kukla jinak pokrývala celou lebku. A zanedlouho přišel i o tento výdobytek, neboť Ahmad vytáhl z krabice další kus kůže, jakousi chlopeň se spodní částí vytvarovanou do kelímku, který mu pasoval na bradu. Mezi chlopni a ústy zůstala malá mezera, která Buzzardovi umožňovala v omezeném rozsahu pohybovat dolní čelistí. Na tváři ucítil tlak, jak řemeslník upevnil chlopeň ke kukle, a vzápětí se ozvalo cvaknutí, jež připomínalo zaklapnutí visacího zámku. A taky že ano, Buzzard vzadu ucítil tah těžkého přívěsku.

Vylekal se a v panice se málem rozkřičel. Škubl hlavou a pravicí se ohnal po Ahmadovi tak prudce, až ho srazil k zemi. Než však mohl učinit další pohyb, přiskočili k němu vojáci. Jeden z nich ho popadl za loket a zkroutil mu paži za záda, až Buzzardovi nezbylo než se v hlubokém předklonu podvolit.

Znovu ucítil řemeslníkovy prsty, které mu připnuly kolem krku široký kožený límec a i ten uzavřely visacím zámekem. Slyšel, jak Jahan žádá konzula: „Pane Greyi, buďte prosím tak laskav a přineste svému krajanovi zrcadlo. Leží tamhle na stolku vpravo od vás. Lord Cumbrae se jistě rád podívá, jak teď vypadá.“

„Mu-mu-musím?“ vykřikl konzul.

„Nenuťte mě prosím,“ pronesl Jahan s ledovým klidem, „abych vám musel připomínat, co vás čeká, když odmítnete.“

Buzzard slyšel, jak se k němu blíží Greyovy šouravé kroky, a v té chvíli voják pustil jeho paži, takže se mohl narovnat. Když

zvedl hlavu, ocitlo se jeho vidoucí oko přímo naproti zrcadlu vzdálenému na šířku dlaně od jeho obličeje. Spatřil, co z něj nyní uvidí celý svět, a při tom pohledu sám vykřikl odporem.

Hlavu mu obepínala kožená kukla barvy nadehtované palubní pláňky. Jednotlivé díly masky držely pohromadě hrubé stehy kožené šňůrky a vytvářely ostře zkosené nadočnicové oblouky, které dodávaly masce vzhled očí přimhouřených ve vzteklém pronikavém výrazu. Ještě hrozivějšího efektu dosáhl autor tím, že na prázdnou plochu kryjící chybějící zrakový orgán namaloval otevřené vševidoucí oko, zatímco otvor, který Buzzardovi umožňoval velmi omezený pohled na svět, vypadal jako prázdná temná díra. V místě nosu trčel na píd' dlouhý zahnutý dravčí zobák jako krutá připomínka jeho přízviska. Výrazné stehy vytvarovaly otvor pro ústa, jímž měl od nynějška mluvit, jíst a pít, do permanentního šklebu šílence, umocněného nakreslenými bílými zuby se smolně černými širokými mezerami.

Podobnou masku už Buzzard kdysi viděl – visela na stěně příbytku portugalského otrokáře, který ji dostal od čaroděje jednoho vnitrozemského afrického kmene. Nyní to byla jeho tvář... Takové ponížení nedokázal snést.

Zařval bolestí a frustrací a začal škubat visacími zámky v zátylku a za krkem, jako kdyby jeho zbýlé tři prsty mohly ukrotit ocelová oka. A tehdy nahmatat další pokořující úpravu – kovový prstenec upevněný ke koženému límci pod bradou. Okamžitě pochopil jeho účel. Kdyby Jahana rozzlobil nebo se pokusil o útěk, mohli ho přikovat ke zdi nebo vláčet ulicemi jako dobytče nebo zpráskaného psa.

Totálně zlomený na duchu klesl na kolena. Přežil požár své lodi i dlouhou plavbu na pahýlu stěžně. Držel se života jako klišť, když se slunce a moře společným úsilím snažily sprovodit ho ze světa. Vydržel bolest, jakou si žádný člověk nedokázal ani představit, snesl znechucení všech, kdo se na něj podívali. Tohle však byla poslední kapka.

Přistoupil k němu Jahan, dřepł si vedle něj, nabídl mu pohár nádherně zdobený tmavě modrým, tyrkysovým a bílým emai-

lem a promluvil tichým hlasem, jako kdyby konejšil vyděšeného a rozzlobeného mladého koně, který se poprvé ocitl pod sedlem. „Tu máte čerstvý sladký šerbet. Napijte se.“

Buzzard uchopil pohár a zvedl jej k ústům. Naklonil ho, aby se mohl napít, avšak okraj nádoby se zarazil o zakřivený zobák a nic z něj nevyteklo. Mrzák sklonil hlavu na stranu a pokusil se nalít si nápoj do úst, ale tekutina se rozlila po masce a do úst se nedostala ani kapka. Hýbal maskou se zobákem na všechny strany a zkoušel všemožné úhly, ale napít se mu nepodařilo.

Ostatní muži sledovali jeho počínání nejprve zvědavě a pak pobaveně. První se neovládl Grey a tiše se uchechtl. Povzbudil tím strážné a nakonec i Jahana, takže vzápětí se místnost otřásala bujarým smíchem, jenž přehlušil Buzzardovy výkřiky bezmocného vzteku. Skot mrštil pohárem o zem a jeho klapot na mramorové podlaze konečně pobavené diváky utišil. „Kdysi jste býval šlechticem a velel jste vlastní lodi,“ promluvil znovu Jahan. „Vězte, že teď už nejste ani člověk. Vstaňte a já vám ukážu, jak budete pít.“

Vládce zatleskal a do místnosti přispěchal černý sloužící s měděnou nádobou opatřenou dlouhou hubicí, která se používá k zalévání květin. Přistoupil k Buzzardovi s očima vytržštěnými hrůzou, podržel konvičku co nejdál od těla, zvedl ji a konec trubice vsunul do ústního otvoru masky. Buzzard sevřel zuby kolem hubičky a s dojemnou dychtivostí a vděkem lačně pil studenou vodu, dokud Jahan znovu nezatleskal a černoch mu neodtáhl nádobu od úst.

„Jíst a pít vám budou dávat otroci, pro které bude tato služba jistou formou trestu. Až půjdete ulicemi, ženy budou strachem odvracet hlavu. Matky budou neposlušným dětem hrozit, že si pro ně v noci přijdete. Dospívající mladíci se budou vzájemně pošťuchovat, aby prokázali svou odvahu a hodili na vás kus shnilé zeleniny. Ale pokud bude některý z nich natolik hloupý a udělá to, moji lidé, kteří vás budou na každém kroku doprovázet, ho za tuto opovážlivost na místě popraví. A pak se vás

budou lidé opravdu bát a nenávidět vás. Ale v porovnání s vaší nenávistí bude ta jejich pouhým zrnkem písku oproti širé poušti. Nenávist vás bude spalovat, pohltí celou vaši bytost. A protože jsem jediný, kdo vám může pomoci tuto nenávist ukojit, budete mi sloužit.“

Otočil se ke konzulovi. „Pokud jde o vás, pane Greyi,“ mahárádžův hlas ztvrdl v mrazivý kus ledu, „opustíte můj dům a už nikdy se do něj nevrátíte, pokud nepřijdete s hlavou Henryho Courtneye na talíři nebo s prostředkem, jak toho ničemu zaručeně zničit. Přineste mi jednu z těch věcí a já obnovím a ještě posílím vaše původní postavení, abyste se mezi mým lidem opět těšil úctě. Do té doby však ve vás uvidí jen vyvržence. A teď vypadněte.“

Buzzard zkřivil rty do úsměvu, který se podobal tomu na jeho masce, když sledoval, jak zavržený Grey odchází. Jahan se obrátil k němu a řekl: „Právě jsem si uvědomil, že jste eunuch. Proto vám nabídnu potěšení, jakého se nedostane žádnému celému muži. Smíte mě doprovázet na večeri s mými oblíbenými konkubínami. Tato stvoření se vyznačují krásou bez jediné poskvrny. Pocházejí z Indie a Persie i z ruských stepí. A jednu dokonce polapili v rybářské vesnici na pobřeží vašeho rodného ostrova. Setkání s vámi jim přinese fantastický zážitek. Troufám si tvrdit, že ty odvážnější se vás budou chtít dotýkat, aby si ověřily, že jste skutečný. Vy se jich samozřejmě dotknout nesmíte, stejně jako nesmíte konzumovat mé pokrmy a nápoje. Můžete však být přítomen a popásat své jediné vidoucí oko na hostině a jejích účastnících. A v den, kdy zemře Henry Courtney, vám dovolím vybrat si jednu ženu z mého harému a budete si s ní moci dělat, co budete chtít, vskutku cokoliv. Myslete na to, až vás budou večer škádlit, a pokuste se vymyslet způsob, jak ukojit své touhy. Můžete také přemýšlet, zda vám některá z těch žen, bez ohledu na svou nadpozemskou krásu, může přinést stejné potěšení jako pohled na umírajícího kapitána Courtneye.“